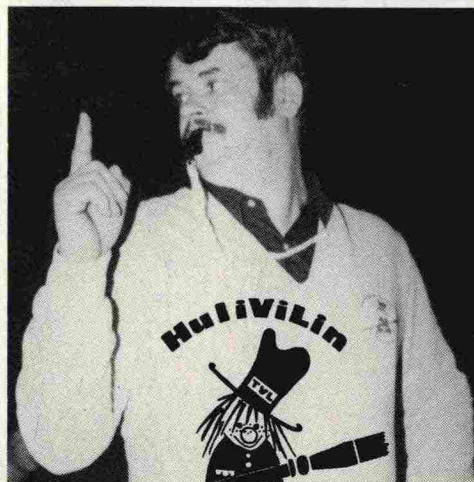
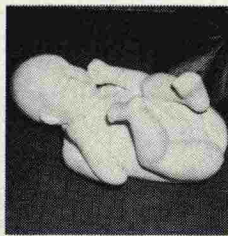
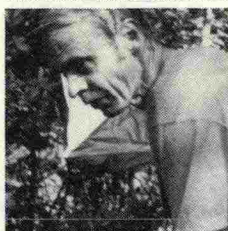

hämäläisten

SE PARASTA ON OLLUT...

Hämeen tiepiiri

Tuki

1983-
1993

061.5 SE

Tuen ensimmäinen vuosikokous. Erkki Heino (vas.) lahjoittaa yhdistykselle tekemänsä visakoivuisen puheenjohtajan nuijan, jonka hallituksen varapuheenjohtaja Jouni Kymäläinen vastaanottaa.

SE PARASTA ON OLLUT...

*Muistoja Hämeen tiepiirin henkilöstön virkistys- ja liikuntatoiminnan
taipaleelta kohti hyvää työkuntoa.*

*Julkaistu toimintaa tukemaan perustetun HuliVilin Tuki ry:n
10-vuotisen historian kunniaksi.*

SISÄLTÖ

Kymmenvuotiaista onnitellen	Eero Karjaluo	3
Tästä on hyvä jatkaa	Timo Katajamäki	5
Se parasta on ollut	Tapio Kalliomäki	6
”Jokaisen saavutuksen puolesta pitää kamppailla”		
Pääjohtaja Jouko Loikkasen		
haastattelu	Tapio Kalliomäki	8
Hiihtäen kuntoa ja terveyttä	Esko Yrjölä	13
Anna Ahti ahvenia	Kauno Vuorinen	17
Riemastuttavia tappioita	Pertti Niemi	19
Kunnon kulkuväline	Seppo Kotilainen	21
Taistellaan!	Seppo Leppänen	25
Keilojen kolinaa	Raimo Saikkonen	29
Kipinästä tulta	Antti Rantanen	31
Tasa-arvoa kaivataan tielaitoksen		
rasteille	Jouni Kymäläinen	35
Joko joko!	Ari Aro	37
Kaikkihan me samassa veneessä	Eino Hilden	45
Tapion tanhuvilla	Ahti Nurmio	47
Tosi harrastajia	Tapio Kalliomäki	51
Tiebreak	Tapio Kalliomäki	55
Golf virtaa	Pekka Viertola	58
Että ensimmäiseksi oikein operettia!?		
– silloin hirvitti		
Risto Hiltusen haastattelu	Tapio Kalliomäki	62
Kulttuuria kitaralla?	Seppo Levänen	66
Kädentaitoa ja kulttuuria	Lauri Ruippo	69
Pepe's pizza	Pär-Håkan Appel	72

Kuvat: Anneli Karikkoaho	s. 11
Keurusfoto/Hannu Nelimarkka	s. 20 ja 23
Raimo Saikkonen	s. 28
Seppo Salminen Ky	s. 44
Ahti Nurmio	s. 47
Heikki Pohja	s. 90
Pertti Niemi	s. 71 ja 73
Tapio Kalliomäki	

Toimitus ja ulkoasu: Tapio Kalliomäki

Paino: Tampereen Painomainos Ky 1993

TIEJOHTAJAN TERVEHDYS 10-VUOTIAALLE HULIVILIN TUKI RY:LLE

Runsaan 20 vuoden tuntemuksella tiedän, että Hämeen tiepiirin henkilöstö on poikkeuksellisen aktiivista vapaa-ajan harrastustoimissa. Kokemukseni mukaan aktiivisuus harrastustoiminnassa merkitsee aktiivisuutta myös varsinaisessa työssä.

Kun vähäinen taloudellinen tuki valtion budjetista näytti tyrehtyvän, päätti aktiivinen iskujoukko 10 vuotta sitten järjestäytyä rekisteröidyksi yhdistykseksi HuliVilin Tuki ry:ksi. Rekisteröity yhdistys on helpottanut vapaa-ajan harrastustoimintaa muutoinkin kuin taloudellisesti. Hämäläisten esimerkkiä ovat noudattaneet lähes kaikki muutkin tiepiirit.

HuliVilin Tuki ry on kymmenvuotiskautensa aikana ollut monessa mukana. Se on kunnostautunut mm. suurten kansallisten ja kansainvälisten tapahtumien järjestelyissä. Viime kesän suuren Pohjoismaiden Tieteellisen Liiton kongressijärjestelyistä sai piirin henkilöstö ja sen yhdistys ansaittua kiitosta. Hämäläisten valmius junailla mitä tahansa tapahtumaa pilkkikisoista messuihin on korkealla tasolla. Tätä valmiutta tarvitaan jatkossakin.

HuliVilin Tuki ry on näyttävällä työllään osoittanut tarpeellisuutensa. Tiedän, että sillä on mielenkiintoisia tulevaisuudenideoita. Noin vuoden päähän on suunnitteilla tielaitoksen kuvan kannalta näyttävä tapahtuma, jossa HuliVilin Tuki ry:llä on keskeinen rooli.

Onnittelen elinvoimaista HuliVilin Tuki ry:tä 10 vuotistaipaleesta ja toivotan sille onnea ja menestystä myös tulevaisuudessa. Toimintanne saa täyden tukeni.

Eero Karjaluo

Hulivilin Tuen kesäpaikka Dragsfjärdin Lövössä.

KYMMENEN VUOTTA HULIVILIEN TUKENA

Vasta yhdistyksen rekisteröinti virallistaa toiminnan. Niinpä Suomi onkin yhdistysten luvattu maa. Luulisi ilmausta panetteluksi, mutta sitä se ei ole. Oikeustoimikelpoisessa yhdistyksessä on täällä aina helpompi toimia: Hulivilin Tuki ry oli osaltaan auttamassa kansainvälisten talvitiepäivien onnistumista vuonna 1986 Tampereella.

Päättäjäispäivänä Tuki ry:n vastuulla oli ravintolan pito Teiskossa. Kansainvälisille vieraille tarjottiin tietysti punssia ja hernesoppaa sekä myytiin olutta. Myyntiluvan saanti Hulivilin Tuki ry-nimiselle yhdistykselle ei ollut varsin yksinkertaista.

Menin joidenkin paperien kanssa Alkon paikalliseen toimistoon. Vanhempi rouva tai neiti katseli minua nenänvarrtta pitkin alasvalah-taneiden silmälasien läpi, hiukan korjaten niitä. Kerhopuseroinen mies oli outo ilmestys hänelle.

“Hulivilille punssia!? Tulkaapas tänne uudestaan rekisteripape-reiden kanssa”, kehotti täti.

Palasin seuraavana päivänä tädin luo tummiin pukeutuneena mu-kanani kaikki paperit. Pitkän syynäyksen jälkeen hän kysyi: “Olette-ko Te niitä Katajamäen poikia?” Kyllä-vastaukseen hän totesi: “Ei olisi teistä uskonut, mutta luvan tämän kerran saatte.”

Virallinen järjestäytyminen oli elinehto myös toimimiselle ja toi-minnan kehittämiseksi laitoksessa ja omassa piirissämme. Tuntuu ehkä kummalliselta perustaa yhdistys virkistys- ja liikuntatoiminnan tukemiseen työpaikalla, mutta perustettava se oli. Ei nähty muuta mahdollisuutta hoitaa ja rahoittaa toimintaa tuloksellisesti, henkilö-kunnan ja työnantajan parhaaksi. Kuittaus saatiin jo seuraavana vuon-na.

Tällä kertaa nopeita hämäläisiä seurasivat ensin uusmaalaiset ja myöhemmin Oulua ja Kainuuta lukuun ottamatta kaikki muut piirit.

Virkistys- ja liikuntatoiminnan Tuki ry:t olivat ottaneet roolinsa

tielaitoksessa.

Pohjoismaiden tietekninen liitto piti kesällä 1992 kokouksensa Tampereella. Hämäläisten hulivilien järjestämä suomalainen ilta Vii-kinsaareissa muistetaan pitkään.

Monet muut tilaisuudet – suuret ja pienet – eivät olisi olleet mi-tään ilman hulivilien mukana oloa. Kiitän teitä kaikkia hulivilejä innokkaasta työstä harrastustoiminnan eteenpäin viemiseksi omassa piirissämme ja laitoksessakin. Kulttuuripäivät Tampere-talossa oli-vat pitävä niitti.

Tästä jatketaan. Kiitos!

Timo Katajamäki
puheenjohtaja
HuliViLin Tuki ry

SE PARASTA ON OLLUT...

“ Miks’ei valtio rakenna palloiluhalleja omille työntekijöilleen?”

Se oli kunnan virkailijalta sellainen kysymys, jonka kuultuani oli lähellä, etten alaleukaani pudottanut – emme saaneet lentopallovuoroa silläkään kertaa. Mutta se oli myös kysymys, joka sisuunnutti juuri sopivalla hetkellä nostamaan keskusteluun ja viemään päätöksen asian, joka oli ollut mielessä ja epävirallisissa keskusteluissa jo pari vuotta.

Meillä oli vili-toiminnassa vuoteen 1983 mennessä jo niin vakiintunut toiminta omine jaostoineen, että sitä saattoi hyvällä syyllä verata minkä tahansa monipuolisen urheiluseuran toimintaan. Kun tämän seuran toimintaa vielä oli pontevasti rahallisesti tukemassa aktiivinen virkistysjaosto, oli helppo tehdä ehdotus oman yhdistyksen perustamisesta.

Toinen ja edellä kertomaani vakavampi syy oli se, että tielaitoksen vili-toiminnalta vietiin rahoitus, kun työmäärärahojen käyttö toimintaan valtion v. 83 tulo- ja menoarviossa kiellettiin. Se päätös veti meiltä kaikilta maton jalkojen alta: juuri kun olimme saaneet toiminnan uomiinsa, tavoitteelliseksi ja nousujohteiseksi, piti aloittaa seitsemän vuoden työ uudelleen. Siihen asti olimme vuosia pelanneet lentopalloilussa piirin sisäistä mestaruussarjaa 22! joukkueen voimin. Ei rahaa, ei saleja. Siihen loppui se omaehtoinen kuntoilu silloin.

Kun kerran valtiotyönantajamme vei meiltä avustuksensa miniiniin, oli kai luonnollista, että me itse teemme jotain rahoitustilanteemme parantamiseksi. Pajulahden urheiluopistolle Nastolaan, koontui 3.12.83 53 vili-aktiivia päättämään oman yhdistyksen perustamisesta.

Päätös ei ollut turha. Meidän jälkeemme kymmenen muun tiepiirin vili-ihmiset ovat perustaneet omat yhdistyksensä.

Kuten Katajamäen Timo omassa tekstissään mainitsee, meillä on yhdistyksenä ollut kuluneiden vuosien aikana eri kokoisia puffetteja eri kokoisissa tilaisuuksissa Kansainvälisistä talvitiepäivistä kulttuuripäivien kautta PTL-kongressin Suomi-iltaan olemme myyneet juomia ja makkaroita yhtä hyvin kymmenelle kuin tuhannellekin hengelle.

Useimmin me toki olemme rahastaneet toisiltamme omissa pilkkikisoissamme makkaroita myymällä.

Me olemme tällä toiminnalla – kiitos myötämielisen työnantajamme – saaneet monia piiriläisiä löytämään itselleen oman, juuri heille sopivan liikuntalajin tai muun harrastuksen. Tekee ensimmäiseksi mieli mainita Rajalan Pentti, joka entisenä jääkiekkoilijana ja silloisena lajin valmentajana ei voinut ymmärtää kuinka joku voi aloittaa keilailun. Tänään Penko on keilaajana arvostettu valtakunnan suurmestari, liiton aluekouluttaja ja ohjaaja.

Tai kuinka Rantasen Antti, itse jo valmiina mestariampujana, järjesti piirissä halukkaille opastusta lajin parissa. Muutaman piirin kisan ja aktiivisen harjoittelun jälkeen Viidanojan Arista kehittyi Antille varteenotettava vastus.

Tai kuinka Hyvärisen Asko keräsi Tammisaaren kulttuuripäiville piiristä soittotaitoisia, siitä asti meillä on ollut oma tanssiorkesteri.

Tai kuinka Kouvolaan piti saada soittajien lisäksi myös laulajia. Ja mistäpä niitä muualta ottaa kuin piiriläisistä, “pystymetsästä”. Onneksi saimme mukaan Hiltusen Riston, joka, niin kuin Leväsen Sepo omassa tekstissään kertoo, osaa käsitellä omalla humoristisella tavallaan sekä soittokonetta että kuorolaisia. Menipä kerran kirkko-harjoituksessa kantaatti uruilla muutaman tahdin tangon puolelle, ennen kuin kuoro todella huomasi Riston soittavan tangoa eikä kantaattia. Se musiikista.

Tai kuinka me hankimme piirin avustuksella metsähallitukselta erämaakämpän omaa metsästysseuraa varten. Sekin joukko on jo kymmenen vuotta samoillut Virtain takamaita makkaraa paistamassa.

Tai kun teetimme oman kirkkoveneen, ettei aina tarvitsisi kahdestaan käsiinsä känsiä vääntää. Paljon mukavampaa se on ollut kun saman tuskan ja riemun kokee neljatoista muuta.

Me olemme todella olleet aktiivisia, olemme edellä kerrottujen lisäksi muovanneet taidetta: savesta ja värein. Olemme rakentaneet kelloja ja keränneet perhosia. Kutoneet liinoja ja ommelleet kansallispukuja, kirjoittaneet runoja ja proosaa, valokuvanneet ja videoineet.

Me saimme aikaiseksi laitokseen lentopalloilun, kaukalopalloilun ja keilailun mestaruusturnaukset sekä suunnistuksen yhdessä uusmaalaisten kanssa. Olimme mukana aloittamassa myös tenniksen mestaruuskisoja. Yksinkertaistettuna ja rajusti kärjistettynä: silloin, kun me aloitimme, olimme keski-ikäitämme n. 27-vuotiaita, kun perustimme yhdistyksemme olimme n. 37-vuotiaita.

Tänään meidän keski-ikäimme on 47 vuotta. Me olemme saaneet jotakin aikaan, mutta jos me nyt luulemme, että se riittää olemme väärässä.

Pääjohtaja Jouko Loikkanen sanoo, ettei mikään pysy sillä, että se on saavutettu.

Ei pysy myöskään HuliVilin Tuki ry, ellemme KAIKKI tee jatkuvasti osaltamme työtä sen hyväksi. Se on perustettu MEITÄ varten – “se on rakennettu maailmaa vastaan”, kuten veneenrakentaja Esko Salminen sanoi kirkkoveneestämme.

Tapio Kalliomäki
sihteeri
HuliVilin Tuki ry

Tuen kaikki kaikessa ”Mr. Grillimakkara” Pertti Litmanen.

”JOKAISEN SAAVUTUKSEN PUOLESTA PITÄÄ KAMPPAILLA”

Virkistys- ja liikuntatoimintaa on nykymuodossaan harjoitettu tielaitoksessa vuoden 1975 alusta lukien, vaikka vastaavan toiminnan juuret ulottuvatkin 1940-luvun lopulle saakka.

Nykyisen toiminnan voimakas tukija ja osallistuja, pääjohtaja Jouko Loikkanen, on toiminut virassaan vuodesta 1978.

Hän myöntää, että hänenkin käsityksensä silloisesta tie- ja vesirakennuslaitoksesta ja sen henkilöstöstä oli suurin piirtein samankaltainen, kuin kenen tahansa muun suomalaisen, joka seurasi työtä ja toimintaa sivusta ja irvisteli lapioon nojaajista.

Tosin pääjohtajan erilaiset tehtävät 1960- ja 70-lukujen valtionhallinnossa, aina ministerin tehtäviä myöten, olivat tutustuttaneet hänet mm. edeltäjänsä Martti Niskalaan. Tielaitoksen toiminnan kehittymistä läheltä seuranneena hän kertoo saaneensa siitä lopulta varsin positiivisen kuvan, joka vain vahvistui, kun hänestä itsestään tuli tiemies.

– Minä ensiksikin huomasin, että laitoksessa tilanne oli selvästikin parempi – ajatellen laitoksen koko toimintaa, kuin mitä yleensä luultiin – ja mitä yleensä oli valtion laitosten piirissä.

– Toiseksi sitten arvioin, että kehityksen on jatkuttava edelleenkin mahdollisimman voimakkaasti tielaitoksen itsensä – siis oman työnsä kannalta katsottuna – ja myös tielaitoslaisten kannalta katsottuna.

Viisitoista vuotta virassa oltuaan pääjohtaja voi todeta tielaitoksessa noudatetun henkilöstöpolitiikan olleen oikean suuntaista. Tienpidon kehitys miestyöstä konetyöhön on ollut voimakasta ja se on vaatinut johdolta näinä vuosina entistä enemmän myös henkilöstön huomioon ottamista.

– Henkilöstön on vanhenemisestaan huolimatta oltava vireää ja ajattelin, että toisaalta koulutus ja toisaalta erilaiset ihmisen ruumiiseen ja sieluun vaikuttavat tekijät sekä kulttuurissa että liikunnassa ovat niitä, jotka auttavat. Niistä saadaan ne voimat, jotka ihminen tarvitsee voidakseen käyttää koneita ja materiaaleja, voidakseen tuottaa hyvää tienpitoa. Nämä muodostavat yhden kokonaisuuden.

Henkilöstön hyvinvoinnista on tielaitoslaisten kokemusten mukaan huolehdittu. Siinä pääjohtajan linjaukset ovat toteutuneet. Hän kertoo miten – hänelle ensimmäiset – laitoksen kulttuuripäivät Kouvolassa 1983 olivat ”täysi shokki”.

– Minulle oli täysi yllätys, miten korkeatasoista pään ja käden tuotetta tielaitoksen henkilökunta tuotti. Luulin tulleeni jonkin koteollisuusyhdistyksen tai Taideteollisen korkeakoulun oppilaskunnan tuotteiden esittelytilaisuuteen.

– Se mitä Kouvolassa, Joensuussa ja Tampereella olemme voineet nähdä näissä kulttuuristen tuotteiden esittelyissä on ollut aivan hämmästyttävää.

– Mieleeni tuli jo Kouvolassa, että tällaisen osaavan henkilöstön kanssa varmasti tienpitokin sujuu. Sellaisiin suorituksiin pystyvät henkilöt pystyvät omaksumaankin myös sitä mitä koulutus, tutkiminen ja kehitystoiminta tuovat ihmisten ulottuville ja tällaista valmiutta meidän laadullisesti korkeatasoinen tienpitomme tarvitsee.

Pääjohtajan oma kiinnostus liikuntaan ja kulttuuriin selittää myös hänen mielenkiintoaan alaistensa aktiivisuuteen vapaa-aikana.

– Kyllä urheilu on ollut aika läheistä koko elämän ajan.

Hän kertoo oman kiinnostuksensa säännölliseen kuntoiluun ole-

van peräisin jo lapsuusvuosilta Savon sydänmailta, ajalta, jolloin kuunneltiin radiosta suomalaisten urheilijoiden suurista saavutuksista maailman kilpakentillä, seurattiin omien menestystä kansallisissa kilpailuissa ja jolloin kylän pojat kisailivat läpi kymmenotteluitaan parikin kertaa päivässä.

Myöhemmin tulivat kutsut vaikuttajaksi urheilun järjestöelämään. Suomen Palloliiton kahdeksanvuotinen puheenjohtajuus ja Olympiakomitean hallituksen jäsenyys toivat kokemusta myös kansainvälisestä urheiluyhteistyöstä. Näin ollen kansainvälistä toimintaa tielaitoksessa, myös sen virkistys- ja liikuntatoiminnassa, on ollut helpo tukea ja kannustaa.

– Meidän tienpidolle on ollut varsin tervetullut lisä se kansainvälinen toiminta, joka täyttää jo 15 vuotta.

– Tielaitoslaisia on ollut 24:ssä eri maassa. Tämän kansainvälisen toiminnan pitäneen olla näille sadoille tiemiehille ja naisille herätteitä ja kiinnostusta antavaa.

– Kulttuurinen ja liikunnallinen kosketus on ollut pääasiassa piirivetoista kuten muukin kansainvälinen toiminta on ollut piirien aktiivisuuden tulosta. Kun näitä harrastuksia on myös muitten maitten tielaitoksissa, niin samalla siinä tulee tietoutta myös tienpidosta, vaikka vierailulle mennään esimerkiksi vain urheilullisissa merkeissä.

Tielaitoksen henkilöstöstrategiaan on yhdeksi sen neljästä tärkeästä kulmakivestä otettu mukaan ”Hyvä työkunto”. Pääjohtaja ei kiellä, etteikö hänen omilla kokemuksillaan olisi ollut merkitystä henkilöstön fyysisen ja psyykkisen kunnon merkityksen kohottamisessa yhdeksi tärkeäksi tavoitteeksi henkilöstöpolitiikassa.

– Ainakin minä voin todistaa, että liikunnallinen ote elämään ei haittaa työtehtäviä. Aina löytyy mahdollisuus liikuntaan ja oletan, että sillä on todella myönteistä merkitystä jokaisen ihmisen työotteeseen ja sitä rohkenee suosittaa jokaiselle, joka työssä on, missä tahansa työssä.

Pääjohtaja itse on kävellyt parisentuhatta kilometriä vuosittain ja ui päivittäin, hän tietää siis mistä puhuu. Hän on ollut tiemiesten ja

–naisten joukossa myös valtakunnallisissa massaliikuntatapahtumissa, joissa laitoksen tunnusta ja lippua on pidetty korkealla ja joissa, niissäkin, kansalaisille on annettu myönteinen kuva tielaitoksesta.

Kyselytutkimukset ovat osoittaneet kansalaisten suhtautumisen muuttuneen.

– Olemme saaneet ihmisten käsityksiä tielaitoksesta ja tienpidosta kehittymään siihen suuntaan kuin me olemme halunneet sitä kehittää ja niin kuin itse arvioimme sen olevan oikeata tietoutta kansalaisissa.

– Mutta minä en usko, että mikään saavutus pysyy pelkästään sillä, että se on saavutettu, vaan jokaisen saavutuksen puolesta pitää jatkuvasti kamppailla ja olla liikkeellä. Kyllä meidän pitää omia vahvuuksiamme esillä pitää ja omasta tuotteestamme ja sen olemuksesta kertoa ja esiintyä. Meidän on näytävä.

Pääjohtaja sanoo uransa aikana viihtyneensä ja viihtyvänsä edelleen tielaitoksessa ja tielaitoslaisten joukossa. Hän muistelee arvelleensa jo nimityksenä jälkeen lehdistölle, että ”eiköhän tästä virasta eläkkeelle lähdetä”.

– Olen viihtynyt erinomaisen hyvin. Olen nähnyt, että täällä on sellainen työntekijäkunta, joka on vastuuntuntoista ja työhönsä innostunutta ja joka on halukas kehittämään ja kehittymään.

Virkistys- ja liikuntatoiminnan tulevaisuutta pääjohtaja luottaa kannustuksen sanoin.

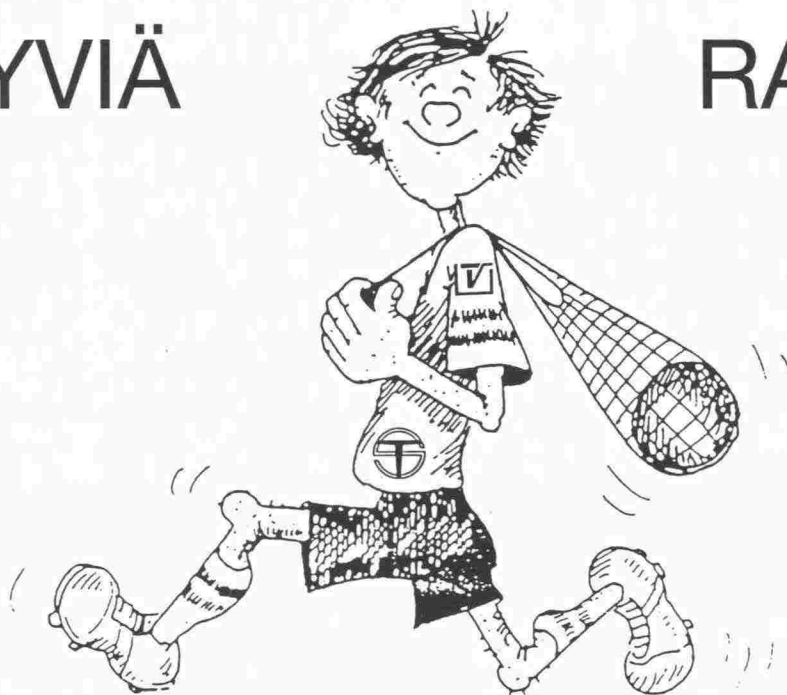
– Minusta 18 kulunutta vili-toiminnan vuotta kertovat tuloksillaan siitä, että edessä olevat vuodet kannattaa elää sillä tavoin, että mennyt elämä muistetaan ja otetaan huomioon ja jatketaan entistä tavallista kehittäen.

– Jos maailma tarjoaa jotain, joka voidaan liittää tähän toimintaan, niin sen hyöty on harkittava ja oltava ennakkoluuloton myös uuden kokeilussa.

Tapio Kalliomäki

HYVIÄ

RATKAISUJA

POTKUA
SEURAAVALLE
10-VUOTISKAUDELLE

**TAMPEREEN
VIATEK OY**

Puh: 931 - 2148 844

TAMPEREEN IPT Puh: 931 - 2145 144

**TAMPEREEN
SILTATEKNIikka OY**

Puh: 931 - 2239 211

Pääjohtaja Jouko Loikkanen on vastaanottanut tielaitoksen "Suomi-juoksijat" 9.7.93 Helsingin Senaatintorilla.

Hiihdon hahmot Markku Ijäs ja Esko Yrjölä...

HIIHTÄEN KUNTOA JA VIREYTTÄ

Tielaitos on työnantajana oivaltanut liikunnan virkistävän vaikutuksen jo niinkin aikaisin kuin 1947. Jo silloin Hämeen piiri järjesti ensimmäiset hiihtokilpailut henkilöstölleen. Kilpailuja on pienen alkuhaparoinnin jälkeen järjestetty säännöllisesti vuodesta 1964 alkaen. Vilkkainta hiihtokilpailuihin osallistuminen oli 1970-luvulla.

Hiihtokilpailut voittaa vain yksi, mutta kaikki hiihtäjät saavat kiisaan lähdettyään raitista ilmaa ja iloista mieltä. Sen jälkeen jaksaa puurtaa töissään entistä tehokkaammin.

Hulivilin hiihtojaosto otti vastuun hiihtokisojen järjestelyistä 70-luvun lopulla. Jaostoon kuuluivat silloin vetäjänä toiminut Kalevi Jäntti (78–82) jäsenenä Eino Hilden, Esko Mäenpää ja Esko Yrjölä. Vetäjän toimi oli Jäntin jälkeen seuraavat 10 vuotta Esko Yrjölällä. Nykyisin vetäjänä on Markku Ijäs ja jäsenenä edelleen Eino Hilden ja Esko Yrjölä sekä Mervi Koivula.

Laitoksen mestaruushiihdot Hämeen piiri järjestänyt onnistuneesti tänä aikana kaksi kertaa, vuonna 1979 Lahdessa Salpausselän vaativilla laduilla ja 1992 Tampereella Kaupissa.

Piirin kisoja kierrätettiin maakunnassa vuoteen 1983 asti eri puolilla Hämettä. Tämän jälkeen kilpailupaikaksi on vakiintunut Kaupin uusi hiihtostadion Tampereella, josta Hulivilin rutinoitunut järjestelykoneisto on pääosin kotoisin.

Valmennustietous parani huomattavasti 80-luvun alussa, kun hiihtojaosto paneutui tosissaan valmennuksen nikseihin ja tiedotti sekä ohjaili parhaita hiihtäjiä järjestelmälliseen valmennukseen. Hiihtotulokset paranivat hyvin pian ja mitalejakin alkoi tulla laitoksen mestaruuskisoista.

Ensimmäisen laitoksen mestaruuden saavutti Markku Ijäs. Mestaruuksia ovat saavuttaneet myös Arvo Mikkonen ja Antti Ylipieti. Antti oli vielä vuonna 1981 laitoksen kisoissa sijalla 42, mutta sitkeä

harjoittelu tuotti tulosta ja vuonna 1987 tuli ensimmäinen mestaruus. Antti omaksui luistelutyylin hyvin nopeasti ja se tyyli sopi hänelle hyvin. Piirirajojen muutosten jälkeen turkulaiset saivat somerolaisesta Antista valmiin hiihtäjän. Monelle muulle luistelutyyli ei sopinut yhtä hyvin tai ollenkaan ja aktiivinen hiihto jäi vähemmälle.

Vuonna 1981 oli piirin kisoissa 116 hiihtäjää, mutta viime vuosina niissä on käynyt seitsemisenkymmentä aktiivikuntoilijaa. Ikimuis-toisissa Mäntän kisoissa meitä oli yli 180.

Hiihtoharrastuksen pienenemiseen lienee monta syytä, eräs niistä on henkilökunnan vanheneminen, nuoret harrastavat jo monia uusia lajeja. Tietokoneaika toi kiireen ja tulosjohtamisen, joka taas vei hiihtotapahtumista ensin johtoportaan edustajat, sen jälkeen esimerkiksi voiman vähentyessä myös muuta hiihtoväkeä, osa aktiivisista hiihtäjistä on myös jäänyt jo eläkkeelle.

Hiihtoharrastus on hyvä ja terveellinen elämänmuoto, jota viime vuosien niukat lumiolosuhteet ovat kiusanneet. Mutta ei kannata lannistua ja lumen puutteen takia suksia polttaa, vielä ne tulevat hyvätkin hiihtotalvet ja silloin suksille. Hiihtäen kuntoa ja vireyttä tuleville myllerrysten vuosille.

Esko Yrjölä

Pikon Taimisto

vihertyö
maisemointi
konsultointi
suunnittelu

Sopentie 61, 36200 KANGASALA
Puh. (931) 3774 066, Auto 9400-630 794, 9400-633 612

Hyvää Joulua!

KAIVINKONEURAKOITSIJAA ANTERO JOKINEN

PAIMENTIE 2, 14500 IITTALA
PUH. (917) 554 13, 949 304 355

PIIPAHDA PIRISTYMÄÄN!

EDULLINEN TALVIYÖ

- * 150 mk/henk./2 hh/lomahotelli
- * 190 mk/henk./2 hh/päähotelli

Sisältää mm. majoituksen 2-h. huoneessa,
aamiaisen, mainiot ulkoilumahdollisuudet.
Tarjous voimassa 31.5.94 saakka (ei jouluna).

PS. Meillä tanssitaan ma - la kotimaisten tähti-
solistien tahdissa.

TERVETULOA!

FM-KARTTA OY

Ilmakuvaukset
Kartoitukset
Konsultointi

Teollisuuskatu 33, 00510 Helsinki
Puh. (90) 1481011
DIANAfax 91020 1481711

...Raili Kotonen

...Seija Vuorinen

ANNA AHTI AHVENIA

Kalastuksen teemaan mahtuu monta tapahtumaa, jotka HuliVilin aikana ovat olleet yleisömenestykseltään melkoisen suosittuja. Kalastus yleensä kiehtoo mukaansa sekä naisia että miehiä. Hämeen piiri on ollut alusta alkaen täydellä joukkueella mukana laitoksen mitte-loissä.

Tietysti kovat karsinnat on käyty ensin omassa piirissä. Piirin kisoihin osallistuvien määrät olivat alkuun jopa yli kahdensadan.

Voittajia omissa kisoissa on ollut lähes yhtä monta kuin on kisojakin. Naisten sarjaa on piirissä hallinnut Padasjoen tiemestari-piirin Johanna Kaskimäki. Hän on ollut myös henkilökohtaisesti parhaimmin sijoittuneita hämäläisiä laitoksen kisoissa. Miehistä esim. Antti Ruusunen voitti laitoksen kisat vuonna 1983. Arvo Hurri on kuulunut myöskin niihin kilpailijoihin, joiden kunto on kestänyt käydä useana vuonna kisoissa ja hän on pärjännyt niissä melko mukavasti.

Vuoden 1984 kisoissa mestariksi pilkki Veikko Paasikivi ja hänen vaimonsa Maire voitti naisten sarjan. Samana vuonna alkoi myös Kauko Jääskeläinen näyttää taitojaan lähestyen omissa kisoissaärkeä. Silloin Kauko oli jo kolmen parhaan joukossa. Laitoksen mestaruuskisoissa vuonna 1983 tuli myös joukkuevoitto Hämeeseen, mutta seuraavana vuonna ei kala hämäläisten vieheisiin käynyt, tuli vasta 12. sija.

Vuonna 1985 kilpailtiin piirissä myös mato-ongella, mutta kesäviikonloppuna ei osanottajia kovin paljoa ollut ja nämä kisat jäivätkin ainoiksi kesäajan kisoiksi. Mutta jo vuonna 1986 tuli laitoksen kisoissa henkilökohtainen voitto Hannu Anttilalle. Kisat järjesti tuolloin Kuopion piiri. Joukkueena Häme oli neljäs.

Vuoden 1987 omat Hämeen piirin kisat pidettiin Hauhon Vitsiälässä. Näissä kisoissa kaapin paikan määräsi Kalevi Pirhonen. Hänen

saaliinsa oli tuolloin pitkälti yli viisi kiloa. Samana vuonna Kallu sijoittui laitoksen kisoissa kolmen parhaan joukkoon.

Kisoja on jatkettu vuodesta toiseen, mutta osanottajamäärä jo vuoden 1988 kisoissa oli 100 henkilön vaiheilla. Kauko Jääskeläinen oli jo saanut pilkkkinsä 1989 kisoihin voittokuntoon ja hän voittikin kisat murskaavasti saaden saalista 6 275 g toiseksi tullut Heimo Fjellström hävisi lähes neljällä kilolla. Maire Paasikivi voitti naisten sarjan ja Aimo Kämäri eläkeläisten sarjan. Usean vuoden ajan on kisoja järjestetty Vitsiälän virkistysalueella, mutta tänä vuonna (1993) sekä omat että laitoksen kisat järjestettiin Hämeenlinnassa Aulankojärvellä. Näissä kisoissa, vaikka oli "omat vedet", eivät hämäläiset pärjänneet. Järjestelyt kyllä sujuivat vallan mainiosti.

HuliVilin Tuki ry:n tuki on ollut pilkkijöille kuluneiden vuosien aikana merkittävä silloin, kun työnantaja ei maksanut majoituskuluja. HuliVilin Tuki ry on tehnyt hyvää työtä. Toivonkin, että kalasteleva väki ei unohtaisi talvista hyvää harrastusta, jossa unohtaa arjen työkiireet, kun "Ahti suo antejaan"...

Kiitokset koko osallistuneelle pilkkiväelle! Toivon tulevinakin talvikausina oikein kireitä pilkkisiimoja.

Kauno Vuorinen

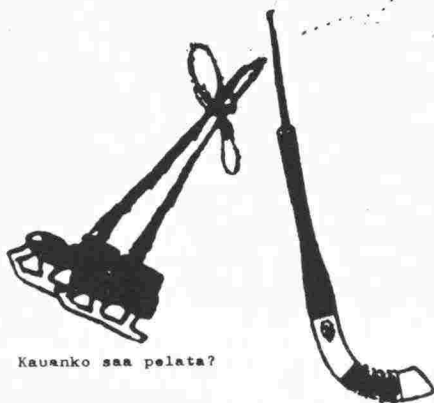
1990-luvun joukkue

1980-luvun joukkue

RIEMASTUTTAVIA TAPPIOITA

MITÄ KAUKALOPALLO ON?

Kauanko saa pelata?

It's a Gentlemangame

Ei jääkiekkoa, melkein kuin
jääpalloa, pelataan
kaukalossa, ja hurjaa
hauskaa.

Kaukalopalloon tarvitaan:

- a) 2 kpl luistimia (1 oikean jalan: 1 vasemman jalan)
- b) kypärä (luikastumisten varalta)
- c) 1 kpl jääpallot
- d) 1 kpl mailloja / pelaaja
- e) 1 kpl kenttiä
- f) 2 kpl joukkueita (joukkueessa 1 maalivahti ja 5 kenttäpelaajaa + riittävä määrä vaihtopelaajia.)

Peli alkaa alkulyönnillä kentän keskipisteestä vastapelaajien ollessa omalla kenttäpuolellaan ja palloa toimitetaan vastapuolen maaliin 2 x 30 min. ajan. (ja pitkän pitkän aikaa jälkeenkin päin)

Näin siis silloin, kun nyt 10-vuotista Hulivilin Tukea perustettiin.

Palloa on pyöritetty niin puulaakisarjoissa kuin laitosturnauksissa.

Palkintokaappia ei piirikonttorille ole tämän lajin takia tarvinnut hankkia, ehkäpä siitä syystä, että Hämeessä "kaukis" on ollut TO-DELLINEN HARRASTUS.

Toiminta on keskittynyt taitojen hiomiseen harjoitusten kautta. Onnistuneet kuviot kuviteltua vastustajaa "jallitellen" ovat vieneet suurimman voitonlälän, joka on sitten kostautunut lievinä takaiskuina turnauksissa.

Hervannan kallio-onkalosta Tampereella on tullut HULIVILIEN kotiluola, jonne hikipisarot on vuodatettu jokaviikkosisissa aamuharjoituksissa. Laitosturnauksiin tamperelaisharrastajat ovat saaneet vahvistuksia Lahden suunnasta. Monta riemastuttavaa turnaustappiota on yhdessä koettu ja todennäköisesti monta on vielä edessä.

SIITÄ HUOLIMATTA, EI KUN KAUKALOON!

Pertti Niemi

Taistelu MM:sta: Terttu Mäkelä johtaa!!

KUNNON KULKUVÄLINE

Miten se olikaan...? Joka menneitä muistelee, sitä tikulla silmään vai oliko se ... halolla päähän? Oli miten oli, potkukelkka ja FRA-team ovat muisteluni kohteena.

Potkukelkka on ollut – tai oli – jo sukupolvien ajan suosittu kulkuväline täällä Suomessa... etenkin talvella. Tosin kaupunkieläville se varmaankin on vain kaukainen muisto lapsuudesta. Nintendo-sukupolvelle tuskin sitäkään.

Olisi saattanut kunnan kulkuväline kadota tulevaisuudessa kokonaan, ellei joku olisi keksinyt, että se on k u n n o n kulkuväline. Kuntoa kohottavien urheiluvälineiden joukkoon se pääsi potkukelkkailukilpailujen avulla ja lajin suosio on koko ajan vain kasvamassa. Eikä ihme, varusteisiin kun ei paljon tarvitse rahaa satsata ja ilmaisia harjoittelupaikkoja täällä Suomessa löytyy kyllä ... etenkin talvella.

Ensimmäiset Potkukelkkailun MM-kilpailut pidettiin Multialla vuonna 1987. Siitä lähtien ne ovat olleet jokatalvinen suurtapahtuma tässä pienessä keskisuomalaisessa kirkonkylässä.

Ideasta innostui myös pieni ryhmä tielaitostuneita hämäläisiä. He pistivät heti! tuulemaan. Ja jo kolmen vuoden kuluttua FRA-team (Finnish Road Administration-team) niminen joukkue oli posket punoittaen ja silmät innosta loistaen uudenuutukaisen kilpaelkkansa kanssa mukana tavoittelemassa – ei enempää, eikä vähempää kuin – Pot-

kukelkkailun Maailmanmestaruutta – luoden siinä samalla myönteistä uutta tielaitoskuva suurelle yleisölle, yhtenäisellä “Tielaitoslook”-asullaan ja rennolla esiintymisellään.

Mutta. Ennen kuin näin pitkälle oli päästy, oli vaadittu kymmeniä ja taas kymmeniä selityksiä ja vakuutteluja, että tosissaan tässä ollaan.

“Minä esitän asiaani kädet tuulimyllyn siipinä ja silmät kiiluen potkukelkasta, mutta toinen ei ymmärrä ... ei ymmärrä, seisoo vaan, ja tuijottaa ... kuin jalopeura vyötiäistä.”

Lopulta kuitenkin nämä potkuttelusta innostuneet höyrypäätkin alkoivat saada työtovereilta myönteistäkin suhtautumista – naureskelun sijasta.

FRA-team tulee edelleenkin olemaan Multian jäillä kilpatovereiden ja suuren yleisön iloksi ja omaksi riemukseksi.

Kilpaelkka on saanut uuden menevämmän ilmeen ja ensimmäisissä kilpailuissa käytetyt vanhat tennistossut, pohjiinsa ruuvattuine 5 mm:n pultteineen, ovat vaihtuneet lainapiikkareihin. Edustusasut saataneen taas työnantajalta lainaksi.

Rahaa valmisteluihin ei ole mennyt penniäkään, aikaa sitäkin enemmän. Mutta on se sen arvoista!

Seppo Kotilainen

MAANSIIRTOURAKOITSIJA
MATTI LAIVOLA

- **KAIVAA • KUORMAA • KULJETTAA •**
MURSKAA • MYY SORATUOTTEITA

14201 TURENKI, PL 16

PUH. (917) 872 344, 949 205 739

Hannu Puolamäki

Lentopalloilun laitoksen mestarit 1980-luvulla...

TAISTELLAAN!

Tuo niin ilmavan kevyt lähes täydellinen yhdyssana (lento/pallon muoto) tarkoittaa joukkueliikuntamuotoa pallon kera.

Laji levisi melko nopeasti myös TVL:n työmaiden ja tiemestaripiirien liikunnan harrastajien talviseksi sisäurheilumuodoksi.

Em. työmaat ja tiemestaripiirit keräsivät joukkueen paikalliseen kunnan/kaupungin puulaakisarjaan. Kokemuksen ja taitojen karttuessa ryhdyttiin herättelemään myös tielaitoksen Hämeen piirin sisäistä sarjaa, joka toteutuikin 70-luvun alkupuolella. Ensin pelattiin tiemestaripiirien välisiä ystävyysotteluita. Aluksi yksilohkoisena (pitkät ottelumatkat), sitten useampaan lohkoon jaettuna. Loppuottelut pelattiin turnausmuotoisena usein Murikassa.

Häme sai kunnian olla edelläkävijänä ja sytykkeenä järjestäessään ensimmäisen epävirallisen tielaitoksen lentopallomestaruusturnauksen Oriveden Opistolla 5.4.1974. Turnaukseen kutsuttiin Turun ja Uudenmaan piirijoukkueet sekä TVH Hämeen lisäksi. TVH:n perueissa sai Häme mukaan kaksi joukkuetta mitteliin. Tietenkin Häme voitti ollen näin epäkohtelias vierailleen. Seuraava, myös epävirallinen, turnaus järjestettiin Turun piirin toimesta Kupittaan Kupolissa 3.4.1975. Jälleen Häme voitti joukkueen runkona Virtain Veikkojen I-sarjalaiset Antti ja Jussi.

Ihmeteltävän nopsaan laitos (TVL) havahtui toteamaan lentopallomestaruuden kasvun ja liikunnallisen mielekkyyden. TVH lähettikin piireille kirjeen 11.9.1975, jossa luotiin puitteet tielaitoksen lentopallomestaruus-sarjalle. Pelattaisiin kolmelohkoinen yksinkertainen sarja syyskaudella, kevätkaudella voittajien mestaruusturnaus.

Seuraava etelälohkon kisa em. sääntöjen puitteissa käytiin ikimuistoisena Lohjan Kisakalliolla 30.–31.10.1975. Häme selvisi voittajana Kuortaneen Urheiluopistolla pidettyyn mestaruusturnaukseen 12.–13.2.1976. Vaasa toimi järjestäjänä ja oli epäkohtelias vierailleen

voittaen niukasti Hämeen.

Näin lähti käyntiin vauhdikkaasti tielaitoksen lentopallomestaruus-sarja, jota myöhemmin muokattiin, luotiin A, B ja C-sarja. Mukaan saatiin myös naislentopalloilijat, jolloin miellyttävät illanvietot yhdessä pelitaktiikoita luoden tulivat hyvin mielekkäiksi.

Vuosien varrella lentopallomestaruuden levitessä kaikkiin piireihin ja vastuksen kovaan myös harjoitteluun suhtauduttiin ponnekkaisesti mm. talvikaudella 78–79 Hämeen piirin edustusjoukkue pelasi seitsemän harjoitteluottelua eri seurajoukkueita vastaan.

Naisten mukaantulo lienee tapahtunut ensimmäisten kulttuuripäivien yhteydessä pelatussa turnauksessa Tammisaarella 8.–11.9.1977.

Vanhoina hyvinä aikoina joukkue matkusti otteluihin linja-autolla, kuljettajanaan yksi Hämeen ”hiljaisia” Taisto Tammi, jonka kannustushuudot saattoivat tuoda monta pistettä joukkueellemme.

Tämän jalon harrastuksen parissa on vietetty riemukkaita urheilullisia hetkiä: 80-luvun puolivälin Rovaniemen ottelumatka, josta tulikin maaottelu Suomi–Ruotsi. Pajulahden Urheiluopiston ikimuistettava antoisa Ahti, ei se ollut kalaa! Vierumäellä turnausväki ihmetteli joukkueemme lisääntymiskykyä 1982. Liekö ollut Gammelbackassa 1978, jossa eräs pyöräilijä tuli retkeltään kuin sodasta.

Näin laman leimatessa kaikkea toimintaa ja rahan käyttöä emme anna sen vaikuttaa hyvään harrastukseemme kielteisesti, vaan vietämme antoisia ja virkistäviä hetkiä pallomme parissa.

Taistellaan!

Seppo Leppänen

**VALKEAKOSKI, (937) 426 00 Meijerikuja
ORIVESI, (931) 334 0220, Aihtiantie 3**

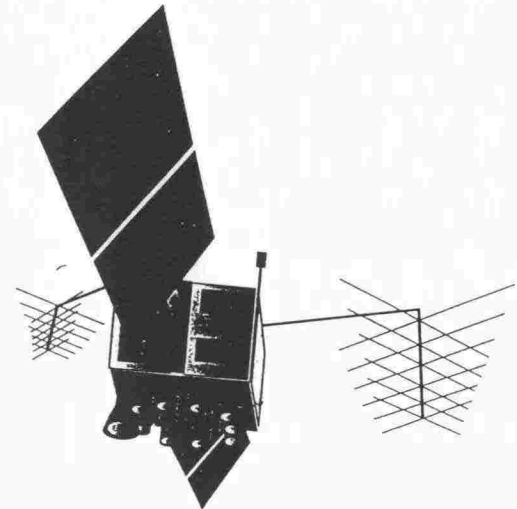
- maansiirtokuljetukset
- jakelukuljetukset
- muutot
- jätekuljetukset
- nosturi- ja vaihtolava-autot
- konetyöt yms.

Toimitamme

- rakennussorat ja -hiekat
- kallio- ja soramurskeet
- kivituhka ja ruokamullat

SOITA TAI KÄY - niin kerromme lisää

GPS LAITEMYYNTI

- Geodeettiset Ashtech GPS-vastaanottimet (12-, 24- ja 36-kanavaiset)
- Jälkilaskentaohjelmistot

GPS LAITEVUOKRAUS

- Sisältää:
- Kaksitaajuiset geodeettiset Ashtech GPS-vastaanottimet (3)
 - Jälkilaskentaohjelmistot
 - Käyttökoulutus

GPS ERIKOISJÄRJESTELMÄT

- Ajoneuvojen seuranta- ja suunnistusjärjestelmät
- Tiestön digitointijärjestelmät
- GIS-vastaanottimet

MAAHANTUONTI: Ilari Koskelo, Navdata Oy
Tekniikantie 17, 02150 Espoo
Puh. (90) 43 75 242, NMT 949 526 134
Fax (90) 455 3117

...ja osallistujat samalta vuosikymmeneltä.

Meillä on saavutettuja laitoksen mestaruuksia sekä yksilöinä että joukkueena.

KEILOJEN KOLINAA

Melkein kaksikymmentä vuotta sitten, kevättalvella 75 Tapsa sai pienen porukan hämäläisiä tieihmisiä lähtemään Kaupin keilahallille kurssille. Kuulimme teoriaa ja kokeilimme käytäntöä pari kuukautta. Innostuimme asiaan, perustimme keilaseuran ja jo seuraavana syksynä rekisteröimme itsemme, seuramme oli TEEVEEÄLLÄ, joka myöhemmin muutettiin hieman iskevämmäksi KOPLA:ksi.

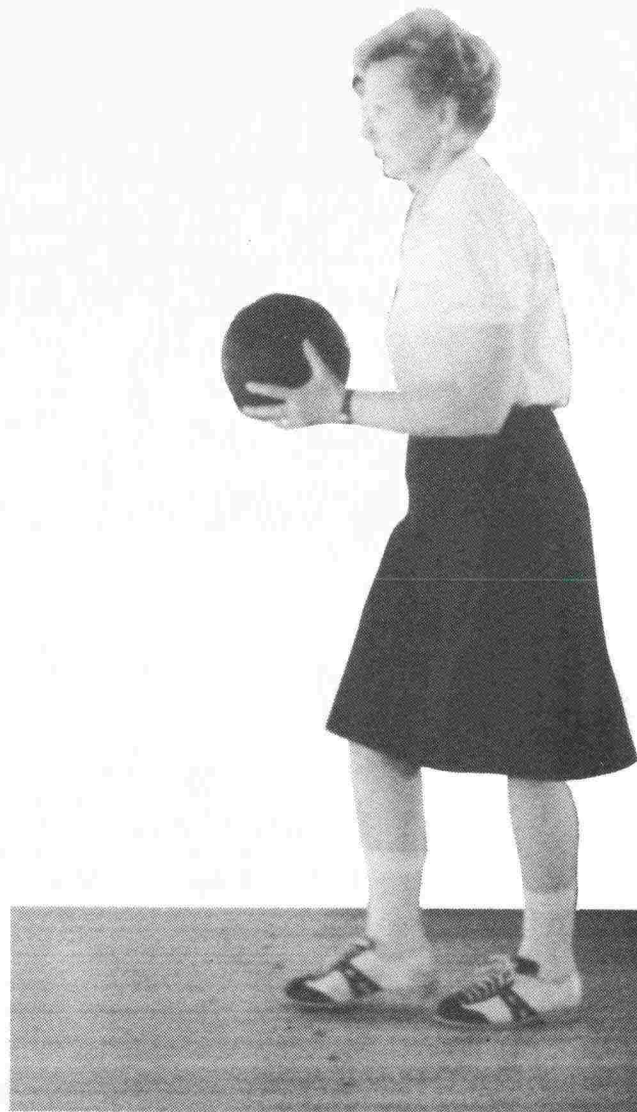
Meidän hämäläisten aloitteesta keilattiin laitoksen ensimmäiset mestaruudet Kouvolassa jo keväällä 1977. Tosin vasta kolmen piirin voimin, mutta kuitenkin. Kilpailijoita oli silloin 28. Nykyisin näihin kisoihin osallistuu kymmenkunta piiriä ja piirikarsintojen jälkeen kilpailijoiden määrä on noussut sataan.

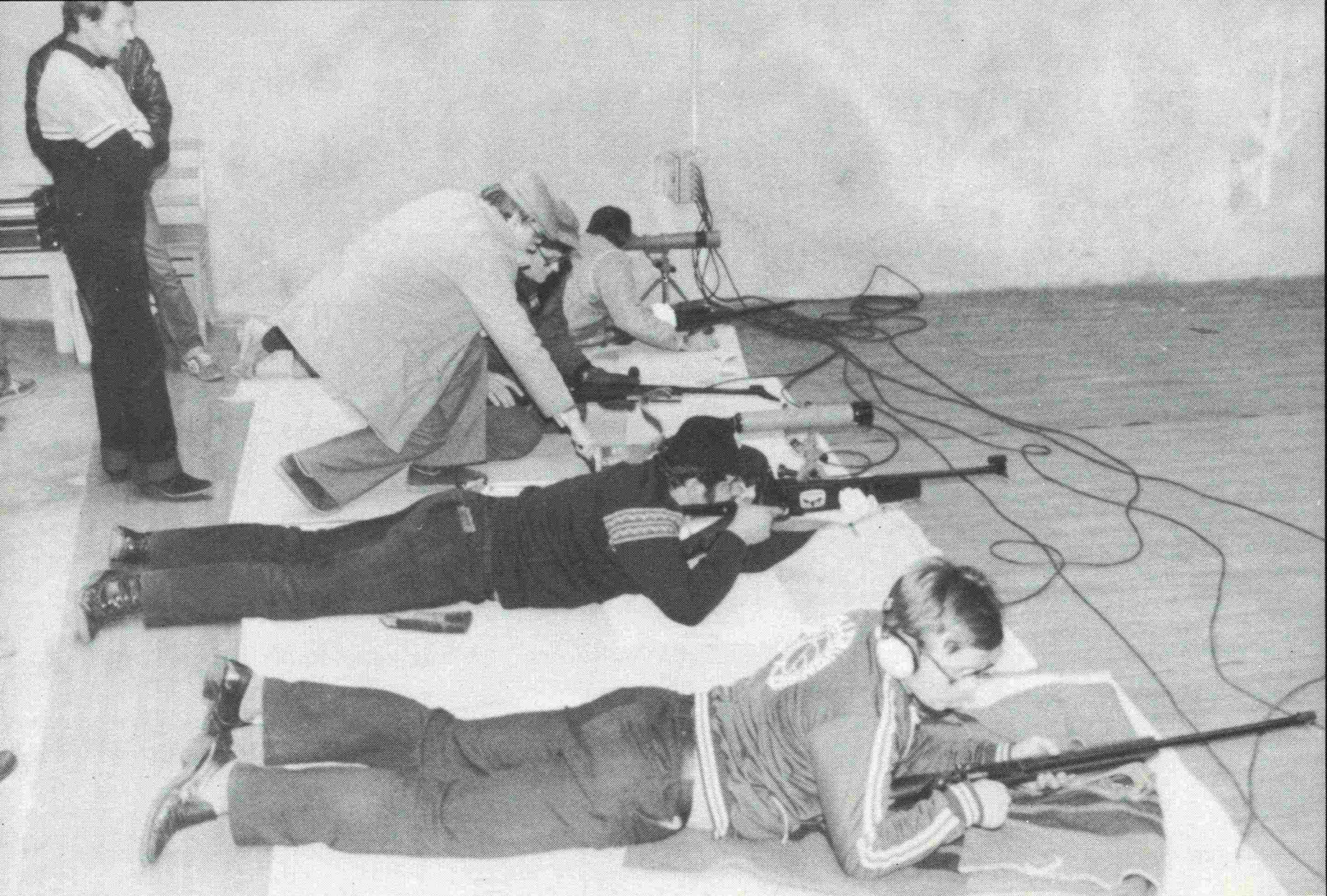
Piirien välisistä haasteotteluista tuli perinne jo 1978. Siitä alkaen hämäläisillä ollut vuosittaiset keilailuottelut Uuttamaata, Turkuu, Ky-miä, Vaasaa, Keski-Suomea ja Kuopiota vastaan.

Piirin mestaruuskiertopalkinnossa on kohta voittajien nimiä yhtä runsaasti kuin Stanley Cupin pokaalissa, omakseen sen saa kolmesta peräkkäisestä kiinnityksestä – parhaat ovat yltäneet kahteen. Meillä keilailu on perinne ja sen harrastajien joukko vakiintunut lajilleen uskollisiksi.

Raimo Saikkonen

Wanha Plikka: Sirkka Rautanen

Antti Rantanen palauttamassa mieliin ammunnan alkeita.

KIPINÄSTÄ TULTA

Elettiin vuotta 1977. Tampereella 30 vuotta toiminut Työpaikkaurheilun Kilvoittelu r.y. eli TUKi perusti ampumajaoston ampumaurheilun liittämiseksi mukaan työpaikkojen väliseen kilpailutoimintaan. Tiepiirin edustaja pyydettiin mukaan jaoksen toimintaan heti alusta alkaen.

Asiaan lienee vaikuttanut tiemiesten osanotto ensimmäisten kilpailujen molempiin lajeihin sekä hyvä menestyminen niin henkilökohtaisesti kuin joukkueenakin. Omia aseita oli harvalla. Kun kaikki eivät voineet käyttää samaa asetta, niin täydennykseksi tarvittavat onnistuttiin lainaamaan. Turvallisuussyistä ensikertalaisten oli ennen kilpailuja pakko käydä ampumaradalla kokeilemassa kuinka se pamahtaa ja samalla käydä pikakurssi kilpailun kulusta. Oppi lanke- si otolliseen maaperään. Kilpailut sujuivat kuin vanhoilta tekijöiltä.

Kipinä oli iskenyt tulta. Ensimmäisen kilpailun laina-aseella ampunut piiriläinen totesi asetta luovuttaessaan ja terve kilpailujännityksen puna vielä poskillaan, että "taisi tulla pistoolin osto". Ja osti myös, eikä vain aikonut. On hän muuten ostanut muitakin aseita ja kohonnut vuosien kuluessa maamme huippuampujien joukkoon.

TVL:n Hämeen piirin ampujien kerhon perustava kokous oli 17.2.1978. Toimintaan saatiin mukaan myös naisia. Heidän hienosti alkanut harrastuksensa hiipui kuitenkin vähitellen lähinnä väline- ja varustepuutteisiin. Omia aseita heillä ei ollut.

Pienoiskiväärin ja -pistoolin rinnalle TUKi:n lajeiksi tulivat ilmakivääri ja -pistooli. Samoissa lajeissa ratkottiin myös tiepiirin mestaruuksia. Vuonna 1979 laitostasolle ilma-aseet toi silloisen Kymen tie- ja vesirakennuspiirin haaste osallistua kotiratakilpailuun. Hämäläiset ovat olleet mukana tässä kotirataottelussa alusta alkaen ja hyvällä menestyksellä – parhaimmillaan yli sadan ampujan määrällä.

Kymen piirin kanssa löytyi toukokuisille mitteloille otollinen paik-

ka Järvelästä. Pienoiskiväärin ja -pistoolin lisäksi siellä paukahtelivat myös hirvikiväärit ja jyskyivät haulikot. Myös kolmen piirin kisailu Kymi-Mikkeli-Häme pyöri joitakin vuosia.

Tampereen seudulla omia harjoitusvuoroja oli Hjorthin kellarissa sekä Osmonkallion radalla. Ratavuokrien kohonnut hinta ja aktiiviharrastajien muut, edullisemmat, harjoitusmahdollisuudet aiheuttivat sisävuorojen loppumisen.

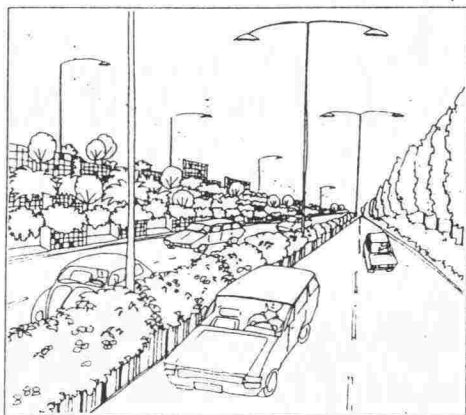
Muutamille työmaille hankittujen ilmakiväärien käyttö oli välillä hyvinkin vilkasta. Jollakin työmaalla kahvikupin maksaja selvitettiin useinkin ilmakivääritaulun osumista. Viime vuosina tiepiiriläisillä on ollut mahdollisuus hirviradan käyttöön omalla vuorollaan.

Tielaitoksen ampumamestaruudet on kahtena viime vuotena ratkottu uusituin säännöin ja lajein Ylivieskassa. Hämäläisten iskujoukot olivat vielä viime vuonna sitoutuneet muualle laitoksen mestaruuksia jaettaessa, mutta tänä vuonna käytiin hakemassa kuudesta jaossa olleesta joukkuemestaruudesta neljä Hämeeseen, loput kaksi meni muille piireille.

Antti Rantanen

LIIKENNESUUNNITTELUA

★ LIIKENNE ★ MAANKÄYTTÖ ★ YMPÄRISTÖ

Tie- ja katuverkot ■ Tarveselvitykset
Yleissuunnitelmat ■ Liikenneturvallisuus ■ Joukkoliikenne
Liikenneympäristöt ■ Ympäristövaikutusten arviointi

Yhteyshenkilöt:

DI Pekka Kuorikoski ■ DI Jorma Laakso ■ DI Taisto Kapulainen

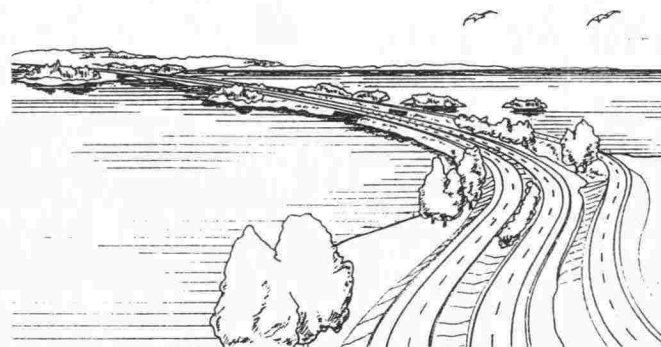
MAA JA VESI OY

Suomen Konsulttitoimistojen Liitto
SKOL ry:n jäsen
Italalahdenkatu 2, 00210 Helsinki
Puhelin (90) 682 661
Telefax (90) 682 6600

Toimistot:
Helsinki, Joensuu, Jyväskylä,
Kuopio, Lappeenranta,
Lapua, Oulu,
Tampere, Turku

VESI-HYDRO

SUUNNITTELUA VAATIVIIN KOHTEISIIN

Tiet • Kadut • Liikenne • Geotekniikka
Vesihuolto • Ympäristö • ATK-palvelut

OY VESI-HYDRO AB

Sentnerikuja 1

00440 HELSINKI puh. (90) 565 01

Sivutoimistot:

Ruukintie 54

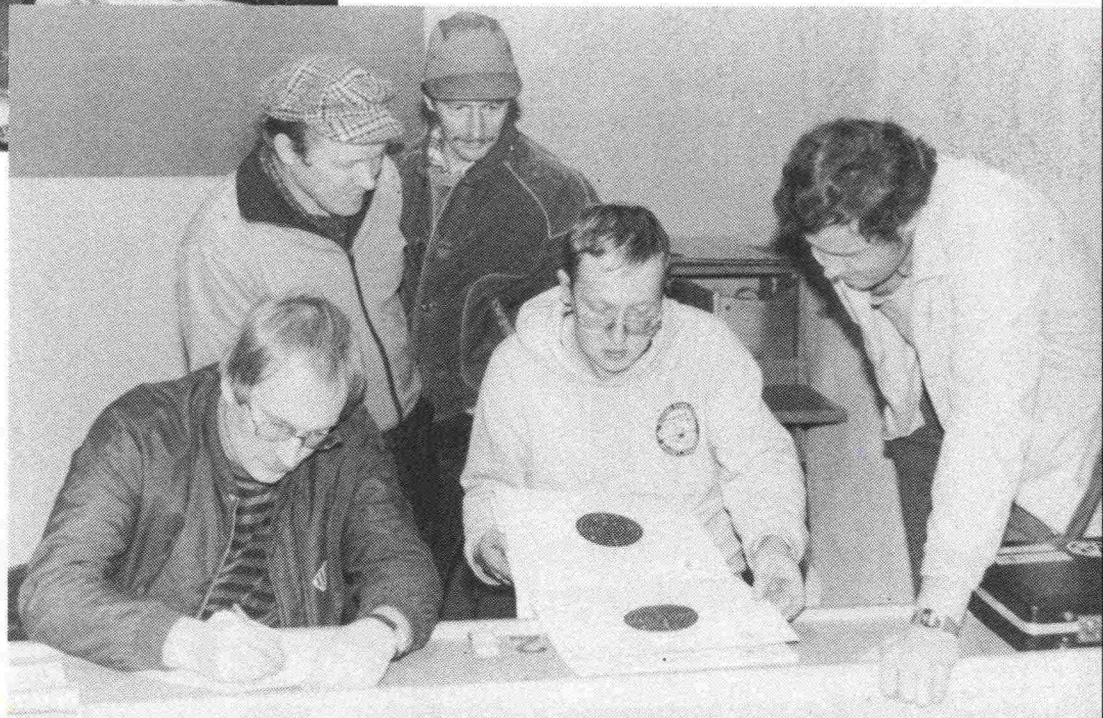
60100 Seinäjoki puh. (964) 4233 747

Kuninkaankatu 22 A

33210 Tampere puh. (931) 2145 880

*Sinikka Solala ampuu
ja pojat tarkastavat osumat.*

Laitoksen mestarijoukkue suunnistuksessa.

TASA-ARVOA KAIVATAAN TIELAITOSLAISTEN RASTEILLE

Tielaitoksen suunnistuskilpailuissa hämäläiset ovat olleet merkittäväällä tavalla mukana. Uusmaalaiden avustamina järjestimme laitoksen ensimmäiset kilpailut Hollolan Hälvälässä 1981.

Vuosittain olemme menestyneet laitoksen kisoissa hyvin. Voitimme joukkuekilpailunkin useina vuosina peräkkäin.

Kilpaurheilun vastaisuus on viime aikoina nostettu voimakkaasti esille. Kuitenkaan en ole oppinut ymmärtämään miten kilpailutoiminnan lopettaminen parantaisi sen arvostelijoiden kuntoa.

Kilpaurheilusta ei varsinaisesti olekaan mielestäni kysymys tielaitoksen kilpailuissa. Kyllä ne luonteeltaan ja tasoltaan ovat pääosin kuntoilutapahtumia, yhteisen harrastuksen ympärillä tapahtuvaa laitoshengen nostamista, lipunheilutusta.

Kuntoilun tukemista kannatan, mutta miten me saamme massat liikkeelle? Monenlaisia yrityksiä on tehty, yleensä huonoin tuloksin.

Sitten siitä tasa-arvosta.

Suunnistusta on tielaitoslaisten keskuudessa pidettävä harvojen harrastuksena, ja naisten osuus on miltei olematon.

Aloituskynnyksen ei pitäisi olla korkea. Lähes kaikilla paikkakunnilla järjestetään iltarasteja. Ne sopivat erinomaisesti kunnostaan huolehtiville. Aloitteleville löytyy helppoja vaihtoehtoja metsään menoksi. Ja mikä kuntoiluympäristö! Luonnossa liikkuminen on aina mahtava kokemus, siihen ei koskaan kyllästy.

Lopuksi opettavainen tarina mottonaan; "sisulla selviää".

Laitoksen mestaruuskilpailuissa, Kalajoella 1989, oli ainoana naisedustajanaamme Telkkälän Pirkko. Lauantain henkilökohtaisessa kisassa hän eksyi pahansuorisesti suomalaisiin, viivähti metsässä aika

pitkään ja joutui keskeyttämään.

Oli siinä meillä ukoilla ihmettelemistä ja sormi suussa, kun Pirkko väsyneenä ja tippa silmässä kertoili retkestään, ei ollut edes ryyp-pyä (limsa) väsyneelle tarjota, tomppeleilla.

Vaan kun illalla Arja Korisevan tahdittamana henkeä nostettiin, niin jo vain viestissä Pirkko säntäsi metsään ja rastit löytyivät. Näin mallikkaasti Lapin tyttö – meille muuttanut. Ottakaa muut opiksenne!

Jouni Kymäläinen

HULIVILIT

TAMPEREEN PARHAITA -87

Naisten puulaakimestarit -87

Lukkari Marketta Udelius

Sieppari Päivi Happonen

1-vahti Anne Jokinen

2-polttaja Päivi Köppä

2-vahti Marjatta Talliniemi

3-polttaja Riitta-Liisa Rantanen

3-vahti Irja-Liisa Kurkinen

3-koppari Airi Plym

2-koppari Vera Keronen

Lisäksi mukana:
Tiina Rytönen
Tiina Hämäläinen
Hanna Holm
Susanna Lehtimäki
Aila Tiilikainen

JOKO-JOKO...

Se kaikki alkoi vuonna 1983 Aamulehden artikkelista KUNTOPEISIS TYÖPAIKKAURHEILUN VAIHTOEHTO. Marketta Udelius kokosi yhdyshenkilönä naiset kasaan ja homma alkoi. Marke oli ilmeisesti saanut pallokuumeen jo Pohjanmaalla

Taitamattoman silmissä JOKO-JOKO-PALLO on hassua seisoskelua, mutta näinhän se ei ole. Pesäpallossa juostaan, heitetään ja lyödään – se on monipuolista liikuntaa. Ja jotta peli sujuisi, pitää osata myös pelin monipuolinen taktiikka. Näitä kaikkia pitää myös harjoitella. Keväisin harjoiteltiin vaihtelevalla aktiivisuudella ja parhaimpina vuosina ylettiin aina mitalisijoille asti. Naisjoukkue voitti mm. kultaa Tampereen puulaakisarjassa v. 1987.

Sivutuotteina tästä jalosta harrastuksesta saatiin vuosien varrella muutama musta silmä, kipeitä neniä ja sormia sekä lukematon määrä eri kokoisia mustelmia – mutta hauskaa se silti oli ja tuli hyvä mieli liikunnasta.

Naisjoukkueen lisäksi Tampereella pelaa myös sekajoukkue (4 miestä + 5 naista). Tämäkin joukkue menestyi ajoittain hyvin. Paras saavutus oli v. 1989 puulaakisarjan hopea.

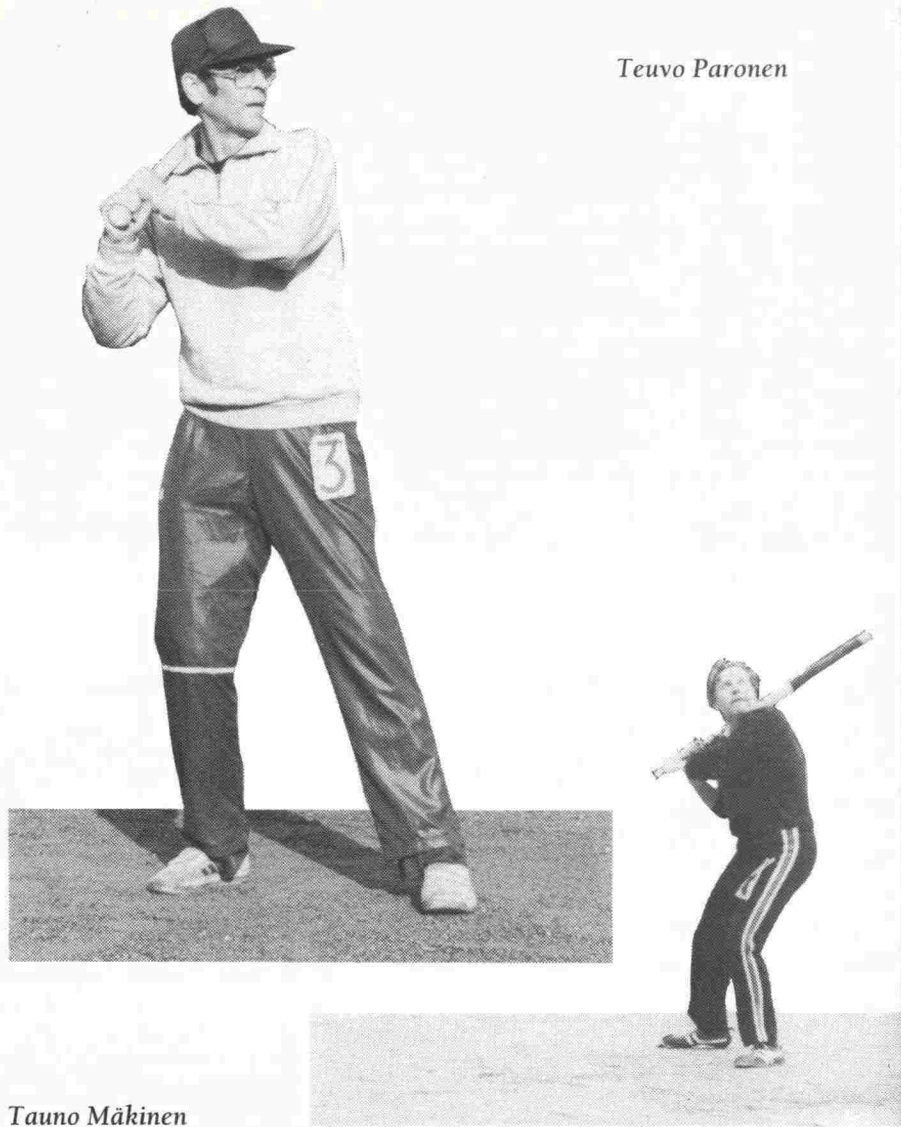
Myös Lahdessa on harrastettu vireästi pesäpalloa, jo ennen Tamperettä. Puuhamiehinä ovat olleet Teuvo Paronen ja Tauno Mäkinen. Lahdessa oli mukana sarjatason pelaajia. Lahti on aina voittanut piirin omat "itä-länsi"-turnaukset. Muillakin hankkeilla ja toimialoilla on jonkin verran harrastusmielessä pelattu sidosryhmien kanssa pesäpalloa. Jokunen piiriottelukin on lyöty vuosien varrella Vaasan ja Uudenmaan kanssa.

Menestysvuosina oli tärkeätä, että saatiin harjoitella talvisin Pirkkahallissa. Hallissa pystyttiin lyömään, heittämään ja juoksemaan täysipainoisesti, näin heti keväällä oli mahtava taitoja kuntotaso – jatkuva harjoittelu on kaiken liikunnan ja kuntoilun taustalla.

Ari Aro

Tauno Mäkinen

Teuvo Paronen

OSAAVAA SUUNNITTELUA

Suunnittelukeskus Oy on kansainvälinen monialainen arkkitehti- ja insinööritoimisto, jolla on toimintaa yli 20 maassa.

Tekninen huolto ja vesitekniikka

- vesihuolto
- vesirakennus
- jätehuolto
- satamasuunnittelu

Ympäristönsuojelu

- vesi- ja jätevesitutkimus
- ilmansuojelu
- maaperän suojelu ja saastuneen maan kunnostus
- ympäristövaikutusten arviointi
- ympäristön tarkkailu

Maankäyttö

- yleiskaavat
- asema-, rakennus- ja rantakaavat
- maisemasuunnittelu

Tie ja liikenne

- tie-, katu- ja aluetekniikka

- liikennetekniikka
- kuljetustekniikka
- teiden vaikutus-selvitykset

Talonrakennus

- arkkitehtuuri
- rakennesuunnittelu
- LVI-suunnittelu
- sähkösuunnittelu

Tutkimus ja talous-suunnittelu

- matkailusuunnittelu
- taloussuunnittelu
- kaupan konsultointi
- logistiikka

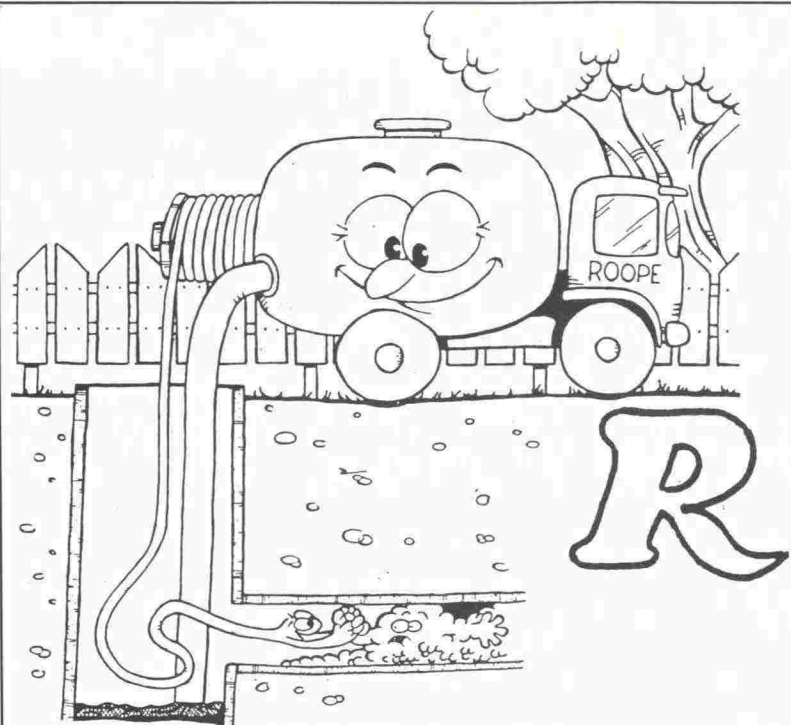
Maa- ja kalliorakennus

- maaperätutkimukset
- pohjarakennussuunnittelu
- kalliorakennussuunnittelu
- pohjavesitekniikka

SUUNNITTELUKESKUS OY

Pääkonttori: Opastinsilta 6, 00520 Helsinki, p. (90) 15 641
Aluetoimistot: Imatra • Jyväskylä • Kuopio • Lahti • Oulu
Rovaniemi • Seinäjoki • Tampere • Turku

Rööri-Roope putket avaa, jos on viemäreissä putsattavaa. Tankkiin myöskin kerää lietteet sekä muutkin nestejätteet. Roope joustavasti tekee työt, kulkee vaikka kaiket yöt.

AMEENLINNAN 638 1818
PUHTAANAPITO OY

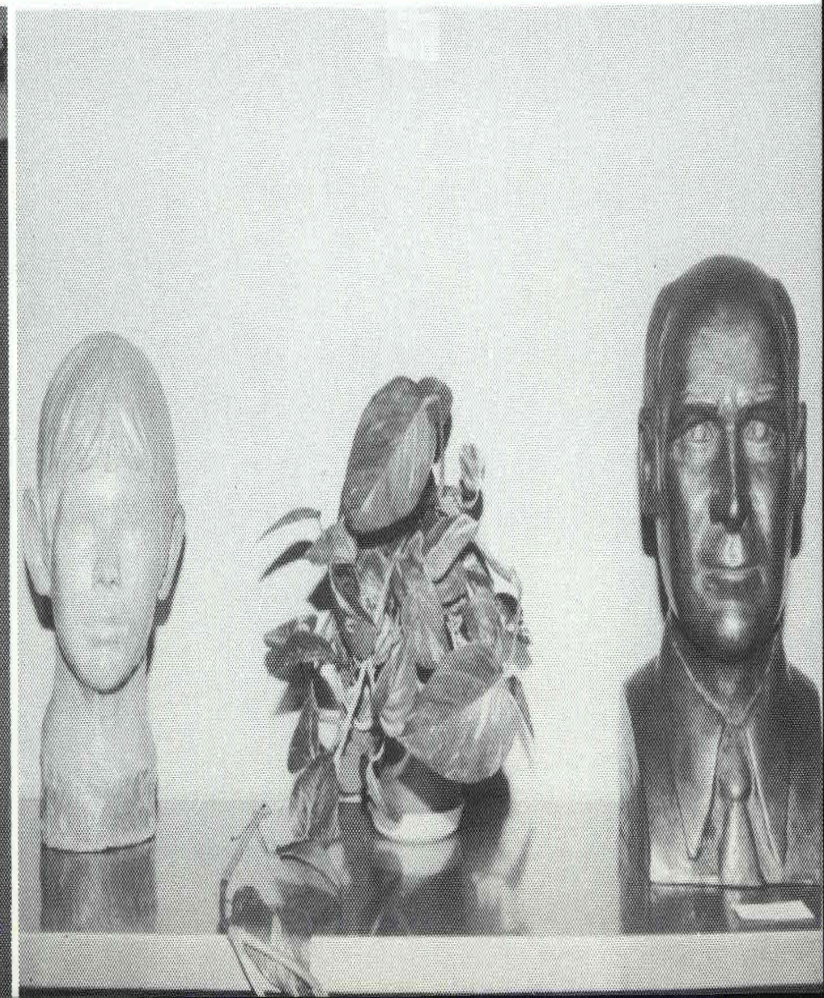
Räsänen Kaukolla on kiire kotiin.

Musiikkielämää Kautussa...
ja Aulangolla.

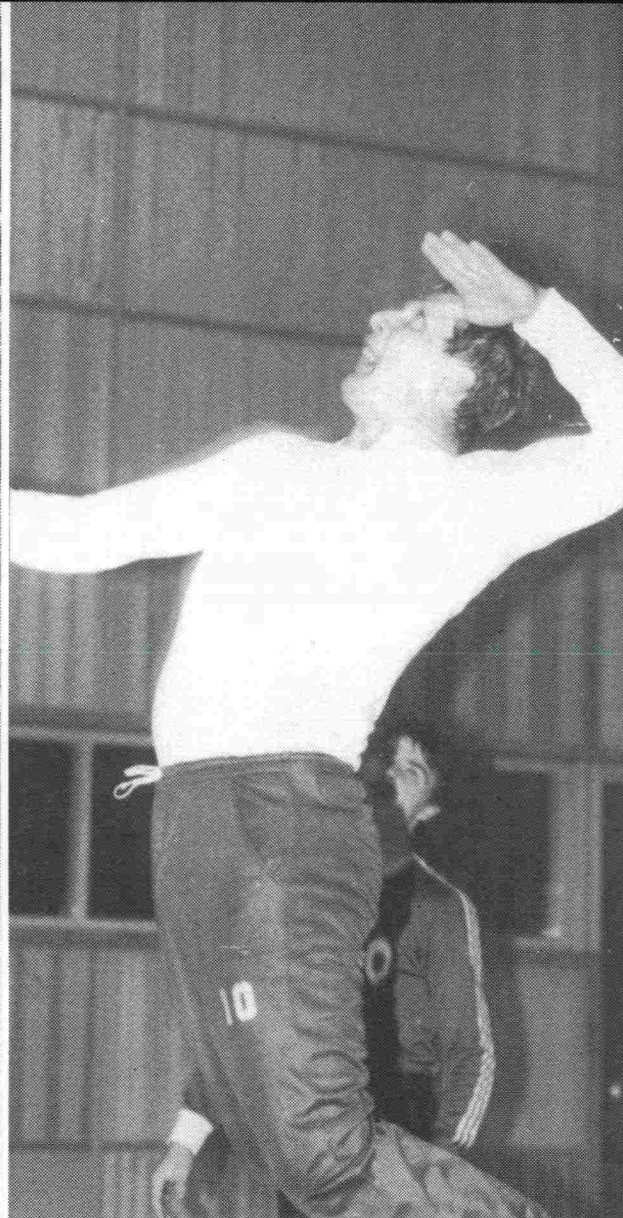

Kohti hyvää työkuntoa I, vas. Toivo Mäkiharju, Karl Bromberg, Eino Hildén.
Kädentaito on muutakin kuin tientekeä.

Jokisoutajat Joensuussa: Pertti Niemi (vas.), Hannu Anttila ja Jukka Rautio.

Juvakan Antillakin on jo 21 turnausta takana.

Lähtöön aikaa pari minuuttia, Paavo Rantanen (vas.) ja Jorma Vuori.

- JUURET SYVÄLLÄ SUOMESSA.

LÄNNEN TAIMISTOT OY

13330 Harviala

Puh. (917)619 6801, telefax (917)619 6807

VERKONRAKENNUS OY

PL 1, 21531 PAIMIO

Puh. 921 - 808 1300

Fax 921 - 808 1303

● tie-, katu- ja urheilu-
aluevalaistukset

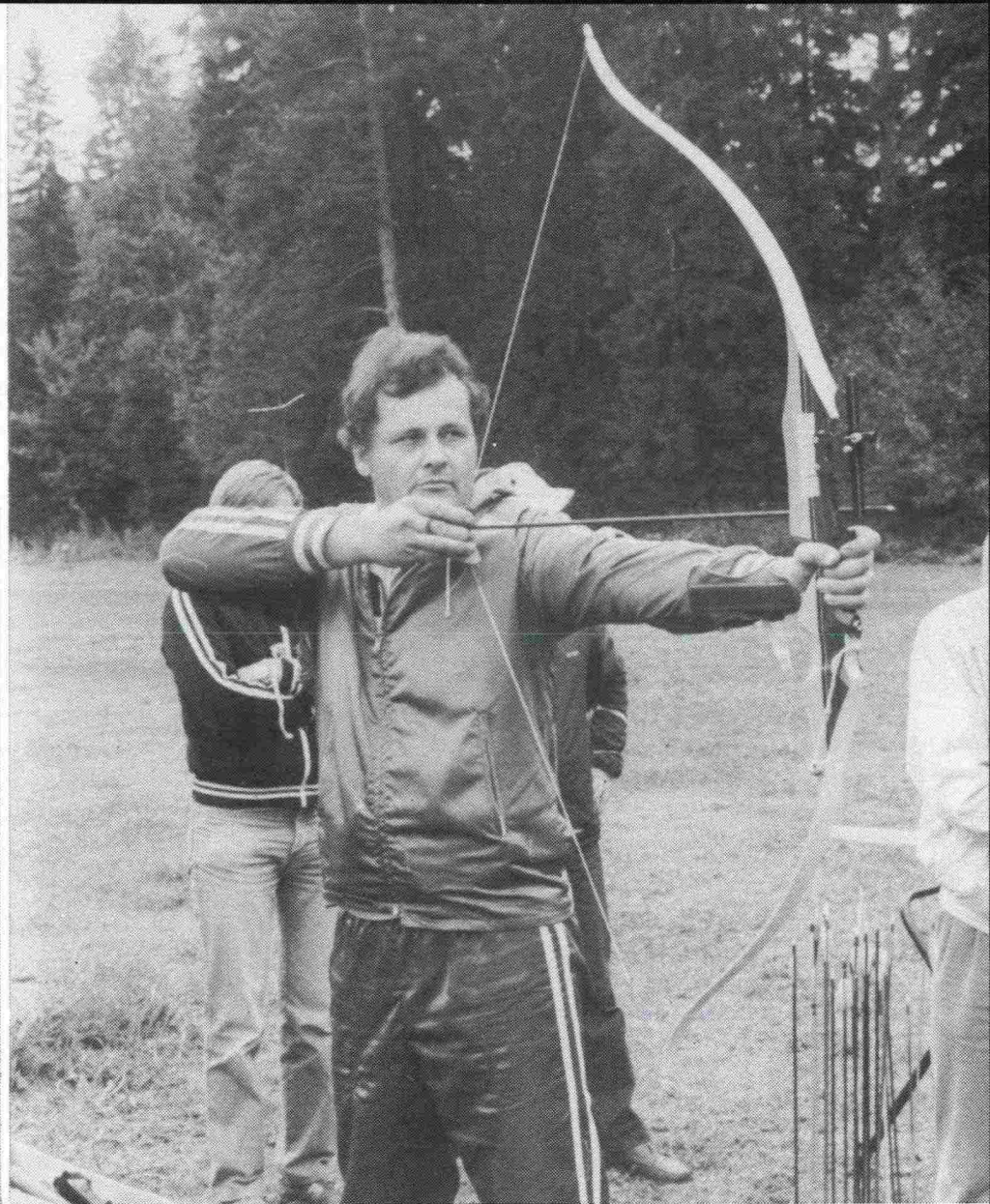
● liikennevalojen
asennustyöt

Viikinsaarta ympäri soudettiin jo kymmenen vuotta sitten.

Seppo Pyhälä ja Yrjö Jylhän jyhkeä Kaivo.

Ampujan käsi on vakaa on ase sitten pistooli tai jousi, näyttää Matti Rajala

Hulivilit Sulkavalla.

KAIKKIHAN ME SAMASSA VENEESSÄ...

Näinhän se vanha sanonta kuuluu, vaikkei HuliVilin kirkkoveneeseen kerralla mahdu kuin viidentoista soutajan porukka.

Piirin yksin- ja parisoutajat ideoivat aikoinaan kirkkoveneen hankinnan tarpeelliseksi ja kannattavaksi hankinnaksi HuliVilin toimintaan. Hankintapäätös toteutettiin syksyllä 84 ja keväällä 85 HuliVili I lähti vesillelaskuun veneveistämö Esko Salmiselta Valkeakoskelta. Rahoitus hoidettiin pankkilainalla ja veneen viimeistelytyöt: kyllästykset jms. sekä kuljetustraileri tehtiin talkootyönä. Monien epäilemä hukkainvestointi ja tarpeettomaksi katsoma kalu on osoittautunut hintansa väärtiksi.

Vene on ollut mukana kymmenissä soututapahtumissa, joko tien-tekijöiden riuhtomana tai muiden vuokraamana. Vuokrattuna vene on ollut sekä Pirkan Soudussa että Sulkavalla. Sulkavalla on oltu mukana toistasadan kirkkoveneen joukossa mm. eri tiepiireistä kootulla joukkueella kolmena vuotena ja tänä vuonna (-93) hämäläisten omalla porukalla. Joka keväinen työpaikkojen ja yhteisöjen välinen Viikinsoutu Tampereella, on ollut tien-tekijäin suosituin soututapahtuma, jossa piirikonttorin ja eri hankkeiden soutujoukkueet ovat kisailleet huumori- ja vedonlyöntimielessä keskenään. Piirin naisjoukkue on Viikinsoudussa sijoittunut sarjassaan aivan kärkijoille.

Tielaitoksen ja sitä myötä HuliVilin harrastustoiminnan yksi perustavoite on tarjota liikunta- ja kuntoilumahdollisuuksia ympäri vuoden mahdollisimman monipuolisesti vastapainona raskaalle ja monissa tapauksissa yksipuoliselle työlle. Soutu on kesäinen liikumis- ja kuntoilutapa, joka yleensä sopii kaikille. Sitä voi harrastaa yksin, kaksin ja näin kirkkoveneellä jopa viidentoista hengen joukkueella. Kirkkovenesoutua on yleisesti mainostettu sosiaalisena yhteistapaamisena, jossa viimeinkin löytyy yhteinen tahti ja suunta

ja jonka avulla vältetään karikot. Toistaiseksi tämä huvi ja hyöty on ollut hulivililäisille ilmaista, mutta jos historia toistaa itseään ja nykyinen verotusinto jatkuu, saattaa kirkkovenesoutelu tulevaisuudessa olla verollista, sillä 1600-luvulla, kun kirkkoveneet olivat talonpoikien ja kyläyhteisöjen kuljetusvälineitä, ne olivat kruunun veroikeen alla.

Uskoa pitää, että kirkkovenesoutu HuliVilin toiminnassa jatkunee kaikista tämän ajan myrskytuulista riippumatta.

Eino Hilden

TAPION TANHUVILLA

Kalastuksen ohella tiettävästi eniten ihmiset käyttävät vapaa-aikaansa metsästykseseen. Samota Tapion tarhoja tai soudella kimaltavilla vesillä pyyntipaikoillaan.

Ehkä siihen on vaikuttimena myös Kaukaisten esi-isiemme joka-päiväisen toimeentulon perimä.

Vasta 1800-luku oli Suomessa kehityksen vuosisata. Silloin eränkäynti muuttui karusta elinkeinosta virkistysharrastukseksi ja pyyntitavoissa siirryttiin ansapyynnistä ruutiaseisiin.

Tuohon aikaan sai alkunsa myös suomalainen eräkirjallisuus.

* * *

Tuota taustaa vasten katseltuna voi mielihyvällä muistella kuinka laitoksen Hämeen piirin "oma" miehin harrastus noin 12 vuotta sitten otti ensi askeleitaan. Kauniimpaa sukupuolta ei toiveistamme huolimatta ole hirviporukkaamme pyrkinyt, mutta toivossa eletään.

Tuohon ensiaskelten aikaan heräsi Vili-toiminnan parissa keskustelu eräjaoston perustamisesta. Luoda lähinnä niille, jotka eivät ole muissa seuroissa mahdollisuus valtion maille.

Jaoston perustava kokous oli 5.10.1981 ja perustajajäseniksi tulivat Juhani Hyörinen, Matti Höyssä, Eero Karjaluoeto, Eino Laaksonen, Ensio Lahdensuo, Matti Lahti, Tapani Lehtola, Juhani Miilunpohja, Antti Rantanen, Jarmo Suhonen, Jorma Vuori, Esko Yrjölä, Juhani Virtanen ja Ari Aro. Vuotta myöhemmin jaostoon liittyi Mikko Seppälä ja 1983 – 1984 liittyivät Matti Rajala, Lasse Lähteenmäki, Ari Viidanoja, Pentti Karhu, Tapio Kalliomäki ja Ahti Nurmio sekä myöhemmin Risto Nieminen.

Metsähallituksen Parkanon hoitoalueelta Virtain ja Kihniön rajalta tulivat ensimmäiset hirvenkaatoluvat.

Aluksi metsästettiin yhteislupahakuna Pyynikin Eränkävijäin kanssa, kuitenkin omana ryhmänä.

Jaoston perustamisvuonna vuokrattiin myös Metsähallituksen entinen savottakämpä TVL:n henkilöiden virkistys- ja vapaa-ajan käyttöön tuolta ensimmäiseltä lupa-alueelta Kortemaalta.

Kämpä on etäällä järvistä ja ehkä siksi jäänyt vain hirviporukan majapaikaksi, jossa tehtävässä se toimiikin erittäin hyvin. Isoon tuopaan on 10 miehen helppo majoittua "yhteenkin kerrokseen". Keittiö, kamari, kuivaushuone ja kaasupalot täydentävät toimivuutta. Samoin piha-alueella entisen tallin eteinen lahtivajana ja tietenkin kuusien katveessa kyyhöttävä tilava harmaa hirsisauna. Monet tuliset löylyt sauna on antanut vielä päivän hirvenajoja äänekkäästi ajavalle porukalle.

Kesäiset talkootyöt kämpällä, sen ympäristössä ja metsästysmailla ovat luoneet aitoa yhteishenkeä nuorekkaassa porukassa. Jospa se onkin niin kuin sanotaan, että ne päivät kun vietät erällä, meidän herramme ei laske ikäämme.

Niinpä sitten jaostossa virisi keskustelu metsästysseuran perustamisesta. Seuran syntysanat kirjoitettiinkin 24.3.1986. Nimeksi tuli KORTEMAAN ERÄNKÄVIJÄT.

Vuotta myöhemmin 1987 eränkävijät saivat yhtenäisen ja vähän isomman Tuuranevan alueen, joka sijaitsee kämpältä pohjoiseen noin 20 km ja on kooltaan 1 360 ha.

Saman syksyn hirvimailla kohtasimme ikävänkin tapahtuman Mikko Seppälän menehtyessä sydänkohtaukseen passipaikallaan. Mikko tuli kuitenkin polkunsa päähän toivomallaan tavalla, kuoli saappaat jalassa.

Tällä hetkellä on muutamia jäseniä jäänyt ja jäämässä muihin seuroihin. Miesvahvuus on vaihdellut 12–20.

Hirviä ovat eränkävijät kaataneet Kortemaan ja Tuuranevan alueilta 42 vuosina 1981–1993, puoliksi vasoja ja aikuisia eläimiä.

Jaoston ja seuran puheenjohtajina ovat toimineet Esko Yrjölä, Eero Karjaluohto ja nykyään Antti Rantanen sekä sihteereinä Matti Lahti ja Juhani Hyöriinen.

Toiminnan alkuaikojen päätöksen mukaan metsästyksen johtajan virka vaihtuu vuosittain aina eri miehelle ja sen “ihanuuden” ovatkin lähes kaikki jäsenet jo kertaalleen kokeneet.

Syksyisen jahdin ja joulun mentyä on yksi tärkein ja kokonaisuuteen kuuluva tapahtuma ollut peijaiset.

Hirvisoppa, kahvi ja pooli ovat maistuneet Kauno Kubin tunnelmoidessa hanureineen tanssin tahtia jakaen.

Jos jotain unohtaa, kuten puukon tulipaikalle, niin peijaisia ei unohtada... Niiden hehku pihassa palavien jätkänkynttilöiden myötä kestää seuraaviin saakka – sanovat vaimot.

Tuon kohteliaan lausuman jälkeen olemme helposti unohtaneet vaivan ja väsymyksen rämeitä kulkiessa sateen lyödessä selkään tai palelemisen passilavalla.

Arvokasta on myös se työ, mitä he peijaisten onnistumiseksi tekevät, meidät syksystä toiseen pimeään aamuun evästävät.

Toiminnan kymmenvuotisjuhliin, jotka järjestettiin peijaisten yhteydessä vuonna 1990 seura sai myös teettämänsä pöytästandaarin.

Toivottavasti tämä lyhyt katsaus antaa jonkinlaisen kuvan ensimmäisen 12 vuoden taipaleestamme.

Ahti Nurmio

Hyörisen Juhanin seitsenpiikkinen.

*Tyynessä yössä
tippuvain pisarain
rapse oksilla puiden.
Aamulla matkaan.
Kuule en kulkua
muiden.*

*– Kuusien oksilla
usvan huntu
– tiivistyy,
jäkäliin katoaa,
pehmentää keltaisen,
lehden, sienien syntyä
– uudeksi tulla –
joksikin toiseksi mustan
mullan, sylissä maan –
niin lempeän ruskan ja kullan.*

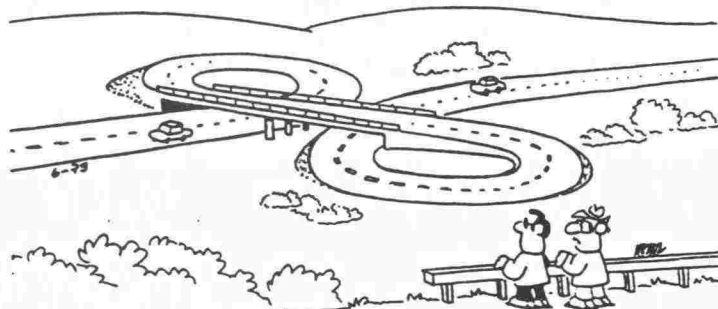
Ahti Nurmio

A-Insinöörit Oy

SATAKUNNANKATU 36 A
33210 TAMPERE
PUH. (931) 246 8111

RAKENNESUUNNITTELU
SILTASUUNNITTELU
RAKENNUTTAMINEN

- HÄÄRÄRAHAT OLI KÄYTETTÄVÄ LOPPUUN TAI MUUTEN NE
OLISIVAT PIENENTYNEET SEURAAVANA VUONNA.

A-TIE OY

NÄSILINNANKATU 14 C, 33210 TAMPERE
PUH. (931) 2468 555, TELEFAX (931) 2468 333

TEIDEN, KATUJEN
JA YMPÄRISTÖN
SUUNNITTELIJA

MUISTA KARKKILASTA

Kestävät ja tehokkaat työkoneet

Hiekottimet

Reunantäyttölaitteet

Suolanliotuslaitteistot

*Siirtävät harjakoneet traktoreihin,
pyöräkuormaimiin ja kuorma-autoihin*

*Keräävät harjakoneet traktoreihin ja
pyöräkuormaimiin*

Työkoneiden säilytystelineet

Reunapaalupesurit

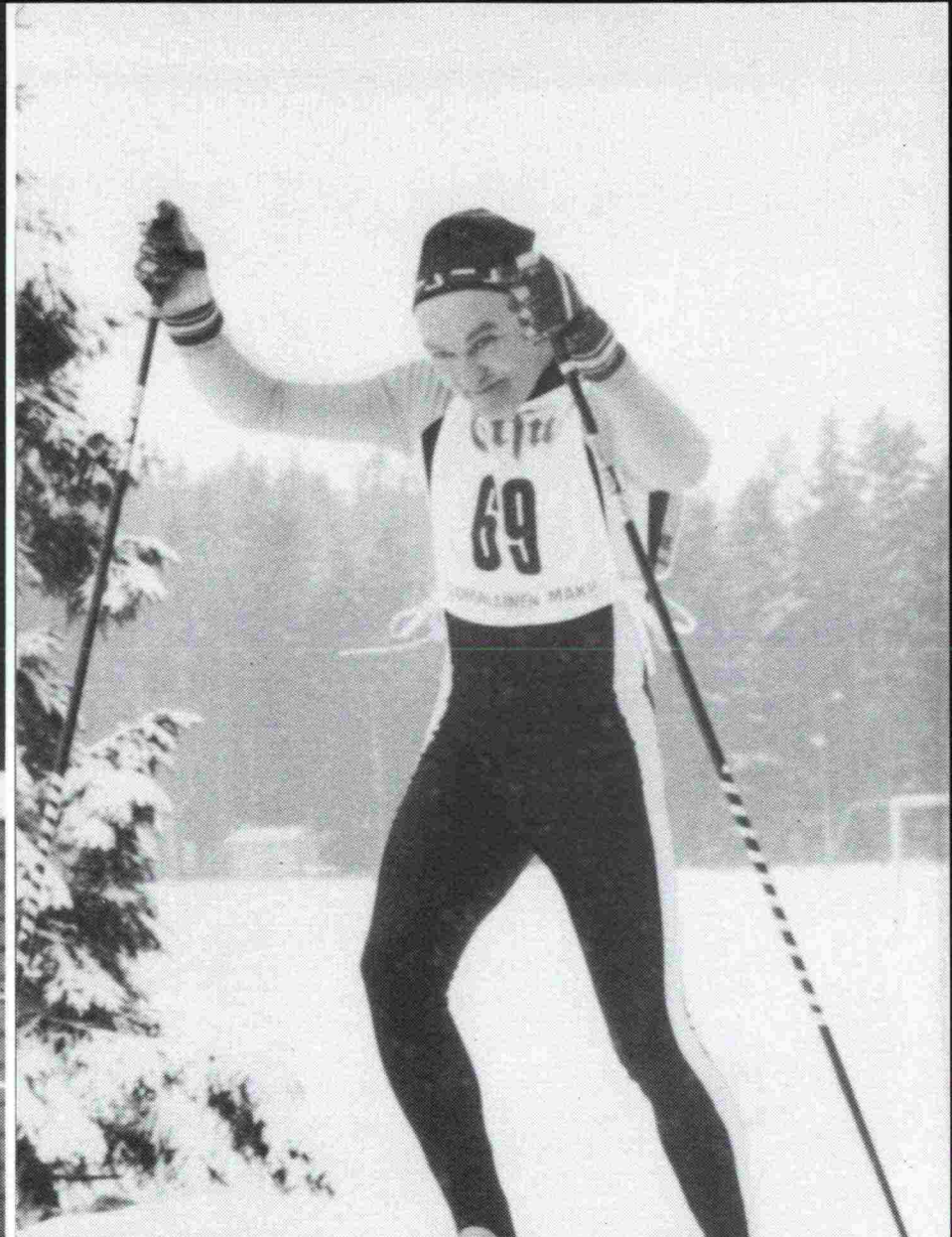
HAGQVIST OY

Yrittäjäntie 36, 03600 KARKKILA

Puh. (90) 2256 606, 949 473 197

Alpo Kulmala ja Taisto Tammi

Lauri Laine

Piirin joukkue 80-luvulla

TOSI HARRASTAJIA

Hämäläisten menestys laitoksen jalkapalloilun mestaruusturnauksissa ajoittuu 1970-luvun alkuvuosiin. Silloin joukkue suorastaan vilisi eri sarjatasoilla pelaavia aktiiveja sekä pari tunnettua vanhaa sarjajyriä, jotka toivat mukaan sen tarvittavan kokemuksen.

Senaikainen joukkue oli todella ainoa, joka tässä lajissa on saavuttanut menestystä. Ei koskaan mitalia – kun muillakin oli vastaavan tasoisia joukkueita – mutta neljäskin sija on toki muistelemisen arvoinen. Kun jo lopputurnauspaikka vaati lohkokarsinnoissa henkeen ja vereen taistelua. Jostain syystä, kun sitä oikein muistelee, kaikissa tiepiireissä – jopa keskusvirastossa – oli silloin tungokseen asti juuri jalkapalloilun harrastajia.

Tuskin olen kovinkaan paljon väärässä, jos sanon, että parikymmentä vuotta sitten laitoksen palveluksessa olleista koottu joukkue olisi taidoiltaan vastannut mitä tahansa kakkosdivisioonatason joukkuetta.

Kun muistelee aikaa, jolloin meidän maalivahtimme Eero Virta vedettiin Urjalasta Helsinkiin HJK:hon voittamaan Suomen mestaruuksia, saa jonkinlaisen käsityksen syistä, joiden takia me silloin menestyimme.

Mutta osallistuttava on, vaikka menestystä ei tulisikaan. Tärkeintähän meille on aina ollut kilpailupaikalle matkustaminen.

Jalkapalloilu liikuntalajina on sen verran erikoisosaamista vaativa, että sen pariin ei juuri ”pystymetsän miehiä” voi haastaa.

Me olemme kuitenkin, kaikesta huolimatta, säilyttäneet pelihuumorimme ja osallistuneet – aina sellaisella joukkueella kuin on kasaan saatu.

Ja kumma kyllä, vaikka tässä lajissa pelaajien vaihtuvuus on ollut palloilulajeista suurinta, aina on löytynyt jokunen uusikin kasvo entisten seuraan.

Tapio Kalliomäki

Jukka Vettenranta, maalivahti 90-luvulla.

**TAP
YHTIÖT**

- sähköurakointi
- sähköhuolto
- laivasähköistys
- tievalaistus
- linjarakennus

**TURUN
ASENNUSPAJA OY**

- Turku
- Helsinki
- Hämeenlinna
- Kuopio

- huolto
- teollisuuden kunnossapito

**TAP -
SERVICE OY**

- Turku

- sähköhuolto
- tietoverkot
- valvontajärjestelmät
- konsulttipalvelut

**TAP -
CONTROL OY**

- Helsinki

- sähkö-
asennutyöt
- huolto
- valaisin- ja asennus-
tarvikemyymälä

SÄHKÖPAJALA OY

- Salo

SÄHKÖISESTI

TAVATAAN IKAALISISSA

**Täyden
palvelun
kokoushotelli.
Ylivoimaiset
virkistys-
palvelut!
Helppo tulla!**

KOKOUSTARJOUS
alk. **210,-** /hlö/vrk

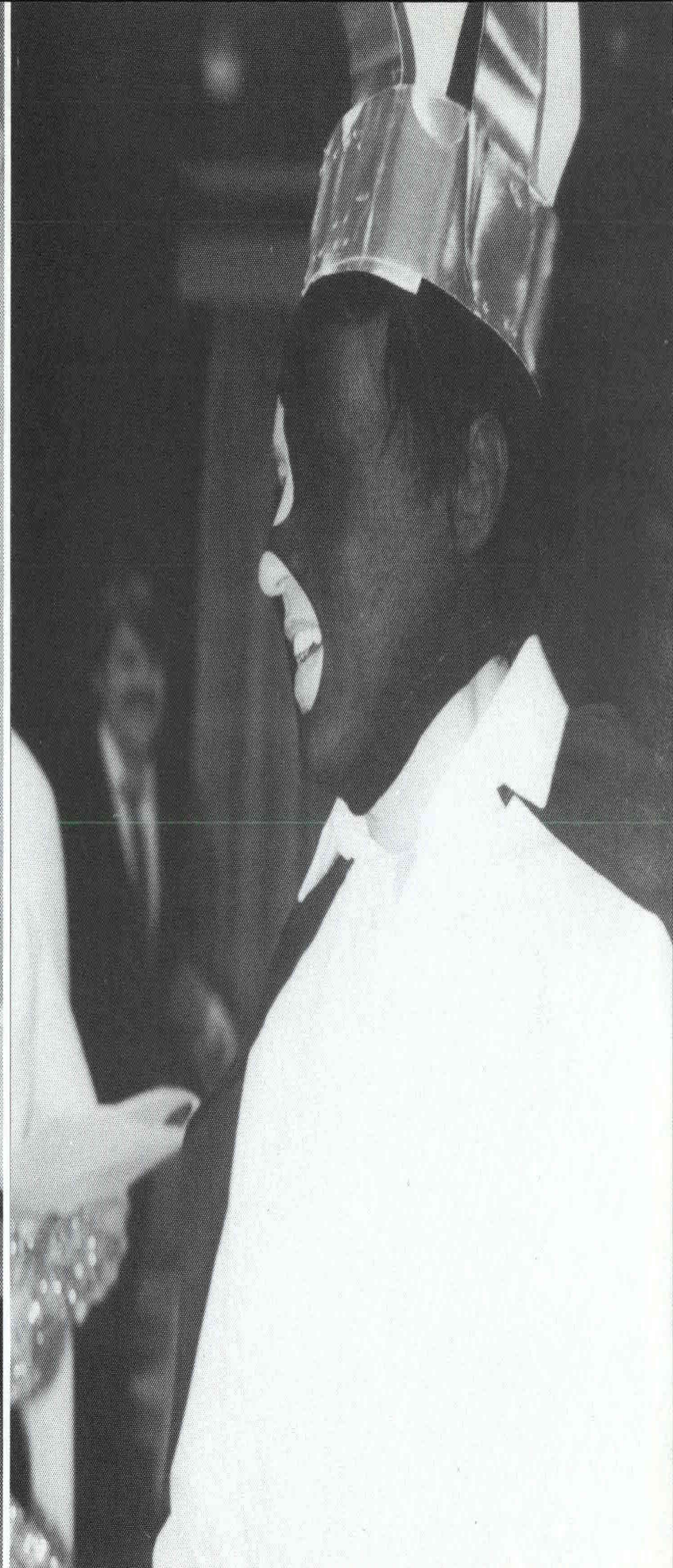
Hyvän olon kokouskeskus

IKAALISTEN KYLPYLÄ

Myyntipalvelu puh. (933) 451 2100, fax (933) 451 2032

Hanurivirtuoosi I, Eero Kaurila

Kuorovirtuoosi, Herodes

Leo Sippola ja Erkki Merivirta

TIEBREAK

Tennis ei lajina ole ottanut oikein tulta piiriläisten keskuudessa, vaikka kymmenkunta vuotta sitten, kun tiemestaripiirien tukikohtia uusittiin tästä lajista kiinnostuneille ja mahdollisesti kiinnostuville järjestettiin erinomaiset harrastusmahdollisuudet: oma kenttä tukikohdan alueella.

Siitä huolimatta tennis on jäänyt piiriläisille vieraaksi, jopa kuntoilumuotona. Syitä saattaa olla monia: yksi lienee lajin teknisyys.

Tekniikan hallitseminen vaatisi säännöllistä harjoitusta, jotta pelaaminen olisi edes kuntoilumielessä mielekästä. Siihen luotiin mahdollisuudet, mutta osallistujien määrä ei vain piirin kisoihin lisääntynyt.

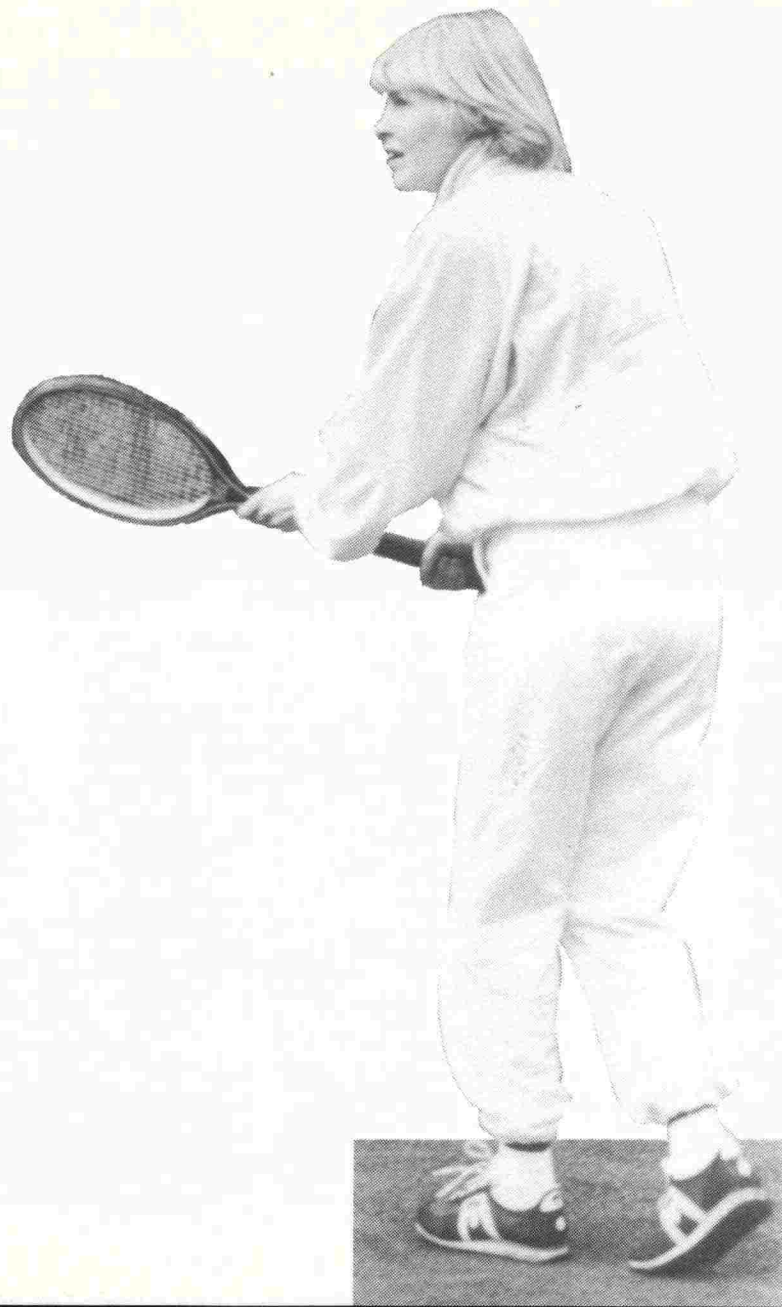
Jokunen maininnan arvoinen saavutus meillä sentään on laitostasolta.

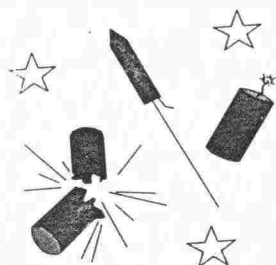
Kohta kymmenen kertaa järjestetyissä laitoksen mestaruuskisoissa ovat nimet Taisto Tammi ja Leo Sippola kohonneet parina veteraanien ykköseksi. Leo on menestynyt veteraanien sarjassa mestariksi saakka.

Sippolan Leo on myös oiva esimerkki lajin vaihtajasta. Jalkapalloilun jälkeen tenniksestä tuli sopiva kuntoilulaji ja taitojen karttuessa myös menestystä arvokisoissa.

Tapio Kalliomäki

Lea Paavola

UUDENVUODEN RISTEILY

Viking Kalypsolla aamulähtö
miniristeily Turusta Tukholmaan

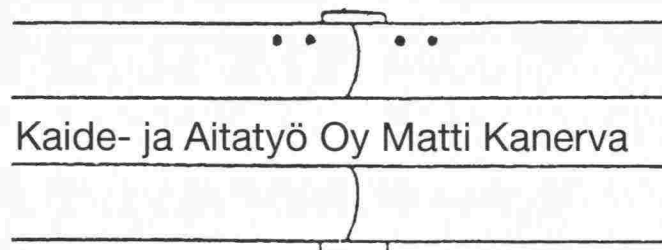
Hinnat: 145 mk/hlö B4-hytissä
200 mk/hlö B2-hytissä

Sisältyy: Bussikuljetus Tampereelta Turun
satamaan ja takaisin

Riemukas Uusivuosi Viking Kalypsolla
B-hytissä.

MATKA-VEKKA OY

Aleksis Kiven katu 24
(931) 143 555

Ahokaari 5
05460 Hyvinkää

Puh. 914-451 685 914-451 133
Auto 949 221 811 Auto 949 205 514

- ★ MAANTIEKAITEET
- ★ KEVYENLIIKENTEEEN KAITEET
- ★ KALLIOAIDAT
- ★ RIISTA-AIDAT

ASENNUKSET AMMATTITAITDOLLA
YMPÄRI MAATA

Olemme kokeilleet myös hevosurheilua.

GOLF VIRTAA

Golf-kärpäsen ensimmäisen pistoksen sain ollessani Sambiassa kommennuksella vuonna 1986. Oli tavallinen, aurinkoinen syyskuinen päivä, kun murskausprojektista pois lähtevä Jorma Rummukainen tuli hakemaan projektinjohtajaamme Pauli Pouttua sekä allekirjoittanutta Lusakan Golf Clubin harjoitusrangelle. Kenttä oli todella hyväkuntoinen, olihan se maan paras kenttä. Presidentti Kenneth Kaunda oli taitava pelaaja joten kenttiä oli joka kaupungissa. Harjoittelu oli hänelle helppoa. Olihan hänen asuntonsa (linnansa) piha- alueellakin golf-kenttä. Joskus kuivana aikana oli Lusakassa vesipula, vaan ei se tuntunut Golf-clubilla, siellä oli aina vihreät greenit.

Rummukainen oli clubin jäsen, joten hänen vierainaani meilläkin oli mahdollisuus päästä testaamaan taitojamme. Aloitimme testauksen yhdeksänneltätoista teeltä, eli clubin baarista. Parin gintonicin (kuuluisa malarialääke) jälkeen olimme valmiita Rummukaisen johtamiin lyöntiharjoituksiin. Rangella otimme muutamia voimisteluliikkeitä ja löimme harjoituswingejä. Saimme pian seuraamme pari mustaa caddyä, jotka lupasivat löytää kaikki lyömämme pallot halvalla. Sen he myös tekivät.

Kun ensin olimme vaihtaneet jääkiekkomailaoitteemme sateenvarjo-otteeseen, aloimme saada palloja lentämäänkin. Rummukainen yritti saada meitä lyömään suurempinumeroisilla rautamailoilla, mutta aina muutaman lyönnin jälkeen vaihdoimme puumailoihin, niillä kun lensi pidemmälle. Caddyt olivat tarkkoja. Emme osuneet heihin edes vahingossa.

Parin tunnin ja parinsadan pallon jälkeen alkoi lihaksia aristaa outo asento, swingikään ei enää onnistunut. Oli aika palata takaisin yhdeksännelletoista teelle. Nautimme pari gintonicia (tehokasta myös sisäisesti nautittavana lihaksien rentoutuslääkkeenä) ja palasimme kotiin.

Kerroin vaimolle että nyt oli löytynyt urheilulaji, jota tulisin harras-

tamaan tästä eteenpäin. Laji, jossa tasoitusjärjestelmän ansiosta voi kilvoitella vaikka hallitsevan maailmanmestarin kanssa. Vaimo ihmetteli, etteikö lentopallo, tennis, jalkapallo ja uinti, joita kaikkia olin alkanut aktiivisesti siellä harrastaa, siis sittenkään vielä riittäneet? Vastasin, että tässä harrastuksessa oli sitä jotain, joten siihen aion perehtyä tarkemmin. Niinhän sitä luulin, mutta julma kohtalo muutti kaiken.

Rummukainen lähti ja muita suomalaisia tuli projekteihin.

Olimme Pouttujen kanssa jonkun suomalaisen tuliaiskekkereissä, kun se tapahtui. Suomalaisgolfarit, joista muutamilla oli tasoituskin jo kunnioitettavat alle kaksikymmentä, tulivat tiedustelemaan meiltä, miksi meitä ei ollut näkynyt golfclubilla. Olimmeko ajatelleet liittyä clubiin, mikä oli mahdollinen tasoituksemme ja halusimmeko suositelijoita tai alkeiden opettajia? En ennättänyt vastata mitään, kun tavallisesti niin rauhallinen Pauli Pouttu lopetti kyselyt kertaheitolla vastaamalla kaikkiin kysymyksiin yhtäaikaan, että jos meidän projektissa jollain on tasoitus pienempi kuin 36, on todennäköistä ettei hänellä ole tarpeeksi töitä. Jos ei ole tarpeeksi töitä, ei kannata kallista suomalaista pitää täällä golffiakaan pelaamassa. Seurasi hetken jäätävä hiljaisuus. Golfarit lähtivät etsimään jotain kurkun kostuketta mahdollisimman kauas meistä. No, Pauli oli sen sanonut. Loppuaikana emme sitten golfanneet. Pitihän sitä elää puheitten mukaan, vaikka kyllä joskus teki mieli yrittää, kun olosuhteet olivat niin mahtavat pelin harrastamiseksi ja hintakin vielä edullinen.

Heinäkuussa 1988 palattiin Suomeen. Ensimmäinen kesä meni totutelllessa tähän Suomen menoon. Helmikuun 15. päivä 1989 perustettiin Virroille urheiluseura Golfvirrat, johon allekirjoittanutkin hyvin pian liittyi. Olihan jäsenistön joukossa tuttuja, asiasta innostuneita mm. Kari Korhonen ja Matti Haavisto.

Tielaitoksen kisoihin olemme osallistuneet vaihtelevalla menestyk-

sellä kahtena syksynä, kuten Sattumista joku lienee huomannut. Paljon on vielä matkaa huipun tuntumaan, paitsi Korhosella joka oli ikämiesten sarjassa neljäs.

Millainen on innokkaan golffarin tulevaisuus?

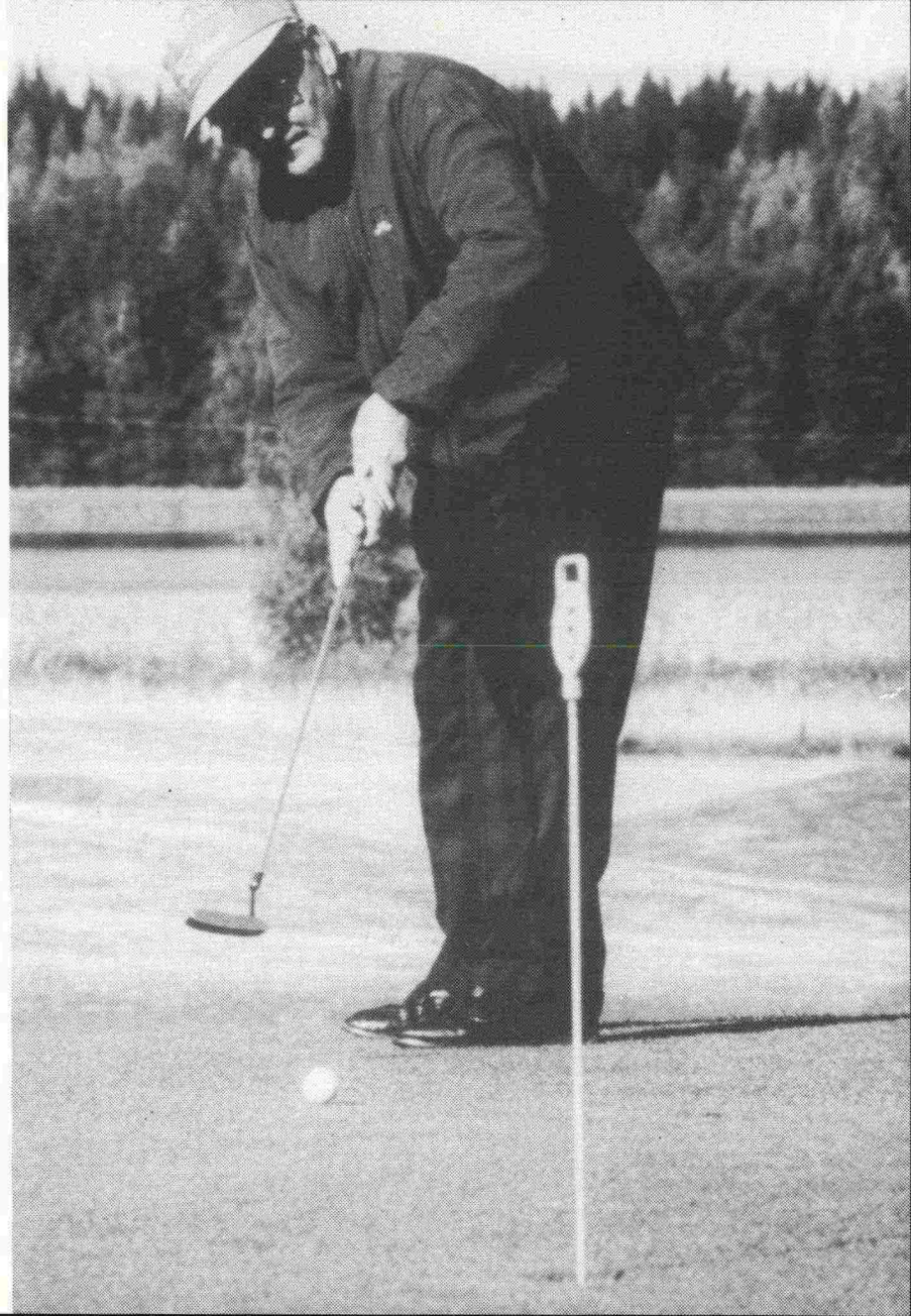
Väittävät seuraavanlaiseksi:

- kun tasoitus on alle 36 jättävät ystävät (paitsi golf-)
- kun tasoitus on alle 26 jättää vaimo
- kun tasoitus on alle 16 jättää tyttöystävä
- kun tasoitus on alle 6 jättää työnantaja

Johtuneekohan Poutun puheista tai edellisestä, en ole vielä saanut aikaan tasoitusta. Pelatessa tasoitus on kuitenkin 36, mutta ensi kesänä aion riskeerata.

Pekka Viertola

Pekka Viertolan (alh.) pelimiehen tuskan paikka ja Kari Korhosen (oik.) nautinto.

TARKKAA TEKNIKKAA

LT-PALVELUT

- LT-Kaupunki
- LT-Liikenne
- LT-Tiet
- LT-Ympäristö

LT-KONSULTIT OY LIIKENNETEKNIikka OY

- Melkonkatu 9, 00210 Helsinki, puh 90-692 2462, fax 90-674 306
- Yliopistonkatu 36, 40100 Jyväskylä, puh 941-217 122, fax 941-215 296
- Hyrräkatu 3, 70500 Kuopio, puh 971-262 3700, fax 971-262 3516

LIIKENNEMERKIT

- Opasteet
- Kilvet
- Vesitiemerkit
- Pystytystarvikkeet

Puh. 943-20 354
Yliahontie 5

Fax 943-20 044
42700 Keuruu

MERKKIMIEHET OY

MAANRAKENNUSTYÖT

Meiltä edullisesti kaikkina viikonpäivinä.
Pyydä tarjous puh. 715 262 tai
poikkeaa Tippavaarantie 9, arkisin klo 7-16.

HÄMEENKYRÖN KULJETUS OY

39200 KYRÖSKOSKI

Kuljetusliike Silén

MAANSIIRTOTYÖT
JA MAA-AINESTOIMITUKSET

Jarmo Silén

914-440 676

949-484 618

Pekka Silén

914-440 977

949-211 780

12700 LOPPI

Autohalli **914-440 909**

Helsinkiin 1080 km – Hyvää matkaa.

ETTÄ ENSIMMÄISEKSI OIKEIN OPERETTIA!?

– SILLOIN HIRVITTI.

Yleensä puhutaan yhteen hiileen puhaltamisesta, silloin, kun jostain pitäisi saada aikaan näkyvää tulosta.

Hiltusen Risto on yhteen hiileen puhaltamisen lisäksi opettanut kymmenen vuoden aikana hämäläiset myös laulamaan – neliäänisesti.

Risto kiteytti sattuvasti kaiken tielaitoslaisen musiikin kanssa kokemansa PTL-kongressin järjestelyorganisaation päättäjäisbanketissa Tampereen Viikinsaaressa syyskuussa 92.

Lainaan vapaasti kuulemaani. Jotenkin tähän tapaan se meni: "Minulla on aina ollut tapana heittäytyä mukaan kaikkeen mahdolliseen. Niinpä en pannut ollenkaan vastaan, kun sain kutsun – joka oli oikeastaan haaste – harjoittaa tiepiiriläisistä sekakuoro. Tähän sekakuoroon oli tulossa parisenkymmentä kuorossa ennen laulamatonna naista sekä kymmenkunta kokenutta kuoromiestä.

Tavoite oli puolessa vuodessa valmistaa ohjelma tielaitoksen toisille kulttuuripäiville Kouvolaan ja ohjelmaksi esitettiin – ei enempää eikä vähempää kuin operettisikermä – silloin hirvitti, mutta siitä selvittiin.

Aloiteltiin valmisteluja Joensuun päiville. Nyt piti ohjelmaksi ottaa kantaatti! Ja taas hirvitti – mutta selvisimme siitäkin.

Tampereen päivien lähestyessä ohjelmaksi valittiin Tampereen historia – Tampere-talon suurella näyttämöllä! Kyllä silloinkin vähän vielä ..., mutta kun siitä ja sen jälkeisestä esityksestä Ruotsin kielellä PTL:n kongressissa oli selvitty ei tämän porukan kanssa hirvitä enää mikään. Se venyy näemmä mihin tahansa."

Näin muistelen kuulleen Riston muisteluksia kokemuksistaan tähän mennessä.

Käytimme Riston kanssa hieman aikaa vähän pidempäänkin kokemusten muisteleamiseen ja aloitimme Kouvolan valmisteluista.

Risto antaa täydet kiitoksensa silloisille operettisolisteilte Garanvölgyin Anjalle ja Noposen Sepolle sekä myös myöhemmin mukana olleille eri piirien kuorolaulajille. Hän toki myöntää myös sen, että hämäläisten mieskuorolaisten mukana olo on ollut se turva, jonka varassa naisia on ollut helppo kouluttaa kuorolaisiksi.

Kiireisenä miehenä Risto pitää meidän puulaakikuoromme henkeä hyvänä ja on itse tyytyväinen siihen, ettei harjoitusten leppoisuudesta ja suhteellisen harvoista harjoituskertoista ole tullut koskaan sanomista, kuten hänen kokemustensa mukaan monissa muissa ns. siviilikuoroissa on tapahtunut.

– Se on yhdessä hyväksytty, että tehdään leppoisalla mielellä ja otetaan niitä tavoitteita mitä otetaan, vaikka ne tuntuisivatkin huima-
pöisiltä. Kun niihin sitten kuitenkin on lähdetty ne on myös tehty.

Risto antaa myös vilpittömän kiitoksensa "ns. pystymetsäihmisille", joiden valmius oppia jatkuvasti uutta ja aina vaativampaa on huimasti kehittynyt.

Etenkin naisten alttolaulajia hän muistaa kiittää sopraanoja unohtamatta. Altot kun joutuvat löytämään aina itsestään sen epätavallisen osaamisen sopraanoihin verrattuina.

– Altot ovat löytäneet sellaisen ahaa-hetken, joka viestii, että tämä on meidän tehtävä. Sen aikana on pystyttävä unohtamaan kaikki, mitä on lapsesta saakka oppinut.

Risto vertaa kuorolaisia muissa kuoroissa tapaamiinsa ja toteaa, että "nämä tekevät kotitehtävänsä asiallisemmin kuin muut, joiden

kanssa olen ollut tekemisissä. Se on ollut suureksi avuksi.”

Laulajien vaihtuminen eri syistä on joskus Riston mieltä askarruttanut, varsinkin kun uutta projektia on lähdetty valmistelevaan, mutta ylivoimaiseksi ongelma ei sentään ole muodostunut.

– Olemme tietysti aina ensin katsoneet saammeko tavoitteen jäljellä olevalla joukolla kasaan, jos poisjääntejä on enemmän. On toki ymmärrettävää, että syitä on monia ja ne, jotka jostain valmistelusta jäävät pois saattavat olla mukana taas seuraavassa.

Myös nuoret – jos heitä meillä on – Risto toivottaa tervetulleeksi kuoron, eikä sulje toki ovia uusilta varttuneiltakaan.

Ristolla on juttuhetkellä yllään Tampereen kulttuuripäivien valkoinen collegepusero. Hän kertoo miten hänen tietämyksensä tielaitoksesta ns. tavalliseen tienkäyttäjään verrattuna on vuosien mittaan kasvanut ja miten hän joissakin tilaisuuksissa on voinut – samainen pusero päällään – rinta kaarella korjata “maallikkojen” virheellisiä

käsityksiä tielaitoksesta ja sen työtavoista ja menetelmistä, joihin on voinut itse keskustelujen kautta perehtyä.

– Ihmisten käsityksiä on ollut helkkarin kiva lähteä purkamaan siitä päästä, että “Tampere-talon suurin tapahtuma tähän mennessä... ja sen jälkeen vähän kertoa siitä, että laitoksessa on mahtava harrastustoiminta pitsin nypläyksestä itse tehtyihin flyygeleihin ja lentokoneisiin.” Kertaakaan ei ole tarvinnut jäädä sanattomaksi, kun on voinut kertoa, miksi itse on mukana tällaisessa toiminnassa ja mainita vaikka Kaarina Suonion kommentteista tai Tampere-talon henkilökunnan mielipiteistä...

Risto kertoo olevansa jo niin tiiviisti sisällä tielaitoksessa, että on ollut huonoimpia ulkopuolisista kokemaan laitoksen ulkoisen kuvan muutoksen.

– Vakaammin imagoa on kuitenkin muutettu kuin esim. Ylessä.

Kuorolaisista ja musiikista puhuttaessa Risto haluaa vielä erityisesti nostaa hattua koko porukalle: ihmisille, jotka rankan työpäivänsä päätteeksi vielä jaksavat ottaa nuottikansionsa ja siirtyä harjoittelemaan samojen ihmisten kanssa, joiden kanssa ovat päivän työnsä tehneet tai matkustaa harjoituksiin yli sadankin kilometrin päästä.

– Se tästä hommasta on koko ajan henkinyt, että se on meidän omaa. Me teemme sen niin hyväksi kuin se meille on mahdollista ilman ulkopuolisia vahvistuksia. Joukko on sopiva leikkaus koko henkilöstöstä eikä meiltä puutu muihin kuoroihin verrattuna kuin, se jolla on se “kirjoitus oikeus”.

Omin voimin kuoro taivaltaa nyt omaa äänitettä kohti ja sen jälkeen ovatkin vuorossa taas kulttuuripäivät.

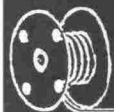
– Semmoinen tavoite tässä on, että hoidamme homman kotiin, ennen kuin pääsolistimme eläköityy.

Erityisen kiitoksensa Risto osoittaa vielä kuoron miehille.

– Se on ollut positiivinen kokemus, että “pojat ovat kestäneet tämän kaiken kuin mies.”

Tapio Kalliomäki

Suunnittelu – Asennukset
Tarvikkeet
Murtohälytyslaitteet

**Hämeenkyrön
Sähköpalvelu Ky**

Hämeenkyrön kirkolla valtatie 3:n varrella
Puh. **3714 864, 3713 064**
sekä **949 656 123, 949 686 123**
Aukioloaika 7.30–16.00 arksin

**KAIVINYHTYMÄ
VELJEKSET HENTTINEN**

**NÄSIÄTIE 10
17500 PADASJOKI**

**Puh. (919) 123 95, 630 40
949 350 695**

**URAKOITSIJAJ
KIMMO NIEMINEN**

36880 VEHKAJÄRVI

PUH. (936) 730 52

**LOUHINTALIIKE
ELO SALMINEN**

**NEULETIE 4
35300 ORIVESI**

**PUH. (931) 334 6011
AUTO 949 633 685**

**YHTEISTYÖSSÄ
POSTIN KANSSA**

SPL

Suomen Pankkilomake Oy
Näppäläisenkatu 8
33800 Tampere
Puh. (931) 266 2132
Fax & Puh. (931) 657 132
Matkap. 949 637 340

MAANMITTAUSLAITOS

HÄMEENLINNAN KARTASTO- JA
TIETOPALVELUTOIMISTO

**TIETOA MAASTA
KARTTOJA KAIKKIALTA**

Koulukatu 13, PL 117
13101 HÄMEENLINNA
Puh 917-6225 01
Fax 917-6225 264
Ma-Pe 8.00-16.15

**LIIKENNE-
SUUNNITTELUN
ERIKOISTOIMISTO**

TRAFICON OY
Länsiportti 18 02210 Espoo puh 8041922

GPS-mittaukset • stereokartoitukset
maastomallit • rakennusmittaukset
runkomittaukset • massanlaskenta
numeeriset ja graafiset kaavojen pohjakartat
erikoisfotogrammetria

MITTAUSTEKNIikka OY
PI 71 04401 JÄRVENPÄÄ Puh. 280 633

Joulujuhla Järvelässä

KULTTUURIA KITARALLA?

Tielaitoksessa soittajan urani alkoi vuonna 1980. Muistan ensimmäisen keikan hyvin: Tampereen tiemestaripiirin avajaisiltamat uudessa konehallissa 3.9.1980. Muistan myös soittovehkeet: vastavalmistunut itsetehty kitara (punainen Tele) ja Viertolan Pekalta lainattu Marshall vahvistimena. Sää oli niin kolea kuin se syyskuussa pahimmillaan voi olla ja ihmisiä oli paikalla vain kourallinen, joten mikään suuri suksee se ei ollut. Jännitys oli ilmeisesti niin kova, etten sitten muistakaan varmaksi muita soittokavereita Pekan lisäksi. Ilmeisesti rummuissa oli Risulan Pekka, Mäkelän Kale laulamassa ja Takalan Raimo hanurissa.

Kokoonpanot vaihtelivat alkuaikoina melkoisesti, ilmeisesti oli tapahtumassa juuri jonkinlainen sukupolvenvaihdos. Edesmennyt Alpo Snellman soitti vielä silloin tällöin rumpuja kunnes Risulan Pekka tuli tilalle. Laskibassoa soitti Seurasen Esko, klarinettia Kotosen Risto ja saksofonia Hyvärisen Asko. Oittisen Sakke oli jo tuolloin vahvasti mukana. Hanuristeista oli tavallisesti mukana Kaurilan Eero, Tammen Tasa tai Takalan Raimo. Huuran Jormakin poikkesi vielä aika ajoin soittamassa kitaraa.

Rumpaleita (ainakin kerran lavalla käyneitä) on aikanani kokoonpanoissa ollut peräti yhdeksän eri miestä! Siksi onkin vaikea ymmärtää, että rumpalin saanti keikalle on usein ollut tuskan takana. Muistiinpanoistani löytyy mm. sellaisia rumpalihavaintoja kuten "Mies Vilppulasta" ja "Leipuri Heinolasta".

Vähitellen kokoonpano alkoi vakiintua sellaiseksi kuin se pitkään on ollut: Oittisen Sakke koskettimet ja laulu, Viertolan Pekka basso, Risulan Pekka (myöhemmin Mäntysalmen Ismo) rummut ja minä kitarani kanssa. Mäkelän Kale on usein mukana viulistina ja laulajana. Toista kitaraa on muilta kiireiltään ehtiessään soittanut Jyrki Koivulampi (soittaa myös bassoa). Kuoron kanssa esiinnyttäessä on

bändiin myöhemmin usein liittynyt tv-kapellimestari Risto Hiltunen, jonka musiikillisesta huumorista voisi kirjoittaa kirjan.

Kokoonpanon vakiinnuttua alkoi ohjelmistokin selkiintyä. Tanssimusiikkiahan se aina pääosin on ollut, mutta ohjelmistoa uusittiin ja harkittiin sovituksia so. terävöitettiin ja tiukennettiin esityksiä. Nuot-tihuoito on ollut minun ja Viertolan Pekan huolena ja molemmat paljon musiikkia kuluttavina olemme tuoneet uudempaa musiikkia bändiin. Olen tietoisesti vetänyt mukaan myös rokkimaisia sävyjä, emmehän sentään kaikki ole vielä lähdössä eläkkeelle! Yleisön ollessa yleensä lähes sama on aikaa myöten muodostunut myös joitain "must"-kappaleita, kuten tierokki "Kantatie 66", "Eldankaa" jne.

Menneisiin kolmeentoista vuoteen on mahtunut monenlaista soit-toitaisuutta: tiemestaripiirin avajaisia, eri piirien pikkujouluja, syys-juhlia, kevätjuhlia, tiehankkeiden aloittajaisia ja lopettajaisia...

Mieluisia tilaisuuksia ovat olleet laitoksen omat kulttuuripäivät ja varsinkin niiden soittajille tarkoitettut jamitilaisuudet. Niissä on parasta niiden klubimaisuus, tanssimusiikkipakosta vapaa soittaminen. Näistä on jäänyt mieleen Tullikamarin kulttuuripäiväjamit 2.8.1991. Silloin oli lämmintä varmaankin 40 astetta ja kaikki kylpivät hiessä, mutta ohjelmisto oli tiukka: iskelmää, rautalankaa, santanaa ja rok-kiakin.

Suurin yleisömäärä meillä lienee ollut PTL:n kongressin Via Nor-dican Viikinsaaren Suomalaisessa illassa 10.6.1992: 1300 henkeä. Kokoonpano meillä oli lähes sama kuin tuolla Tullikamarin keikalla: Sakke Oittinen trumpetti ja laulu, Pekka Hagelberg hanuri ja koskettimet, Jyrki Koivulampi kitara, Pekka Viertola basso, Seppo Levä-nen kitara ja laulu sekä Ismo Mäntysalmi rummut. Ohjelmisto oli perinteistä suomalaista iltamamusiikkia.

Henkilökohtaisesti vaativin ja antoisin homma oli osallistua Joen-

**Pekka Viertola (vas.), Kalervo Mäkelä, Sakari Oittinen
ja Seppo Levänen.**

suun kulttuuripäivillä 1987 esitetyn kantaatin säestykseen. Teos oli 30-sivuinen, läpisävelletty ja sisälsi joitakin rytmisesti vaikeita osuuksia, joissa jouduin säestämään akustisella kitaralla solistia yksin. Hermoilin ja jännitin niin, että sanoinkin: "Jos tästä joskus selviydyn, niin... saatan itseni joskus myöhemmin samanlaiseen kuseen!"

Yleisö varmaankin usein ajattelee orkesteria lavalla katsoessaan: "Miten hauskaa, olisinpa minäkin tuolla". Yleisö ei kuitenkaan muista tai tiedä; että ennen hauskuutta soittajat ovat keränneet soittokamat eri varastoista autoon, että he ovat kantaneet kamoja niska limassa hikoillen ja sotkien vaatteensa, että sen jälkeen on edessä ajo keikkapaikalle, usein pimeässä ja huonossa kelissä, että keikkapaikalle päästyä kamat kannetaan sisään ja taas hikoillaan (hommatkaa parempi kunto! lat. huom.), että vielä pystytetään laitteet ja tehdään soundcheck jos ehditään ja että sitten on joko hirvittävä kiire aloittaa tai odotetaan aloituslupaa (-käskyä) epämääräinen aika.

Kun aloitetaan, soundit ovat huonot, balanssi on huono, lavalla on tukalan kuuma ja yleisö on tyytymätön musiikin laatuun.

Miksi sitten joku on niin hullu, että tekee tällaista vapaaehtoisesti?

Joskus on kuitenkin niinkin; että on ollut mahdollista lähteä ajoissa keikalle, että laitteet eivät ole rikki ja on ollut aikaa tarkistaa soundit, että lavalla on miellyttävän viileä ja valaistus on sopiva, että kitaran ensimmäisistä soinnuista lähtien soundi on upea ja laulukin lähtee mukavasti, että stemmat soivat harmonisesti, että yleisö innostuu...

Silloin soittajan sielu lähtee lentoon...

Seppo Levänen

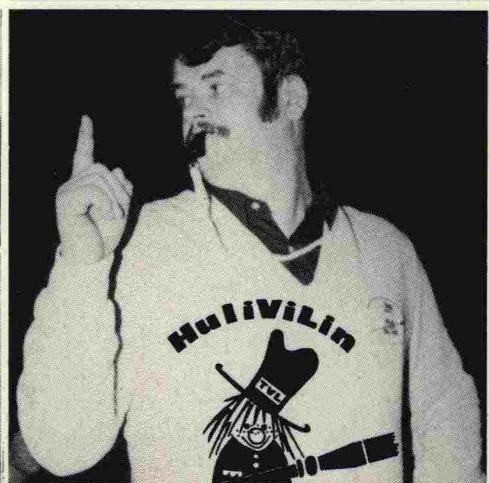
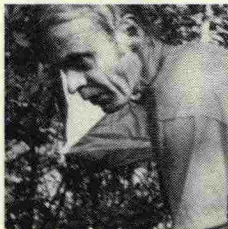
Odotuksen jännitystä, Jaakko Lamminpää (vas.)

ja maaliintulon riemua, Veikko Silvennoinen (oik.).

hämäläisten

SE PARASTA ON OLLUT...

Hämeen tiepiiri

Tuki

1983-
1993